

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

1949

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ

2

ΗΧΩ ΤΩΝ ΔΙΑΒΙΒΑΣΕΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ :

ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΔΙΑΒΙΒΑΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ

ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 2

ΒΣΤ 902, 1 Σεπτεμβρίου 1949

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δρχ. 1500

Διά τούς όπλίτας > 1000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Δι' έν έτος Δρχ. 40.000

Δι' έξ μήνας > 20.000

Δι' Όργανισμούς,
Τραπεζας, Έται-
ρίας κτλ. > 60.000

Συνεργασίαι άποστέλλονταιεις:
Περιοδικόν

«Ηχώ τών Διαβιβάσεων»

ΚΕΔ/Β 5

ΒΣΤ 902

Χειρόγραφα δέν έπιστρέφονται

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ

Ό Πρεσβευτής τών Ήνω-
μένων Πολιτειών κ. Γκρέι-
ντν παρασημοφορεί τόν
ήρωϊκόν Άρχιστράτηγον
κ. Άλ. Παπάγον, υπό τήν
ήγεσίαν τοϋ όποίου ό Έλ-
ληνικός Στρατός έγνώρι-
σεν εις τό παρελθόν και
γνωρίζει και σήμερα θρι-
αμβευτικās νίκας και πρα-
γματοποιεί άληθινά θαύ-
ματα.

ΟΙ “ΤΟΣΟ ΛΙΓΟΙ,,

Ο Οϋίνιστων Τσώρτσιλ, ό «Πατέρας τής Νίκης» είχε
είπει έπιγραμματικά και όχι χωρίς έθνική υπερηφάνεια
για τούς ήρωας τής Δουγκέρκης: «Ποτέ τόσο πολλοί δέν
ώφειλαν τόσο πολλά σε τόσο λίγους.» Σήμερα μπορούμε
νά χρησιμοποιήσουμε και έμεϊς τήν ίδια φράση τοϋ Τσώρ-
τσιλ με κάποια μικρή παραλλαγή: «Ποτέ ή άνθρωπότης
δέν ώφειλε τόσο πολλά όσα στους λίγους ήρωας τοϋ
Γράμμου.» Γιατί πιστεύουμε δικαιολογημένα και με δικαι-
ολογημένη υπερηφάνεια ότι ή συντριβή τών σλαβικών όρ-
δών στά Ήπειρωτικά βουνά από τόν Έλληνικό Στρατό
μεγαλώνει ακόμα περισσότερο τό παλιό χρέος τοϋ Κό-
σμου προς τήν Ελλάδα.

Ή θλιβερή τετραετία τής άνταρσίας και τής κόκκινης
άπειλής μπορεί πιά με βεβαιότητα νά θεωρείται για μάς
σαν κάτι πού ανήκει στό παρελθόν. Βέβαια είναι πολύ
δύσκολο νά βάλουμε τελεία και παύλα σε μία τόσο τρα-
γική Ιστορία. Θα χρειαστούν τόνοι μελάνης και άπερίο-
ριστη ποσότης καλοπροαίρετης διαθέσεως για νά πεί-
σουμε τίς χαροκαμμένες μανάδες πού είδαν τά παιδιά
τους νά άρπάζονται από τούς έπιδρομείς τοϋ Βορρά. Τα
συντρίμια τών κατεστραμμένων σπιτιών μας, τά χωράφια
μας πού έγιναν λόγγοι, οι ξεκληρισμένες οίκογένειες, οι
χήρες και τά όρφανά θα βγάζουν πάντα μία φωνή πού θα
κεντάει χωρίς νά τό θέλουμε τή μνήμη μας. Τό αίμα είναι
για τή μνήμη κακός σύμβουλος. Και χύθηκε τόσο πολύ
αίμα.

Μας μένει όμως ή παρηγοριά πώς τό αίματηρό αυτό
δράμα έφτώχυνε τίς σάρκες τίς Έλληνικές άλλ' έκανε
πιό πλούσια τήν Έλληνική ψυχή και πιό πολύ ακόμα
έπλούτισε τό πνεϋμα τοϋ Κόσμου. Τό πνεϋμα στο όποιο
έχάρισε τήν πείρα τοϋ έρυθροϋ παραδείσου και τοϋ έδι-
δαξε τήν αντίσταση πού οδηγεί στη νίκη και στη λευτεριά.

Μπορούν λοιπόν σήμερα οι «λίγοι» τοϋ Γράμμου νά
είναι υπερήφανοι για τό έργο τους. Όχι μονάχα γιατί
έξόντωσαν τό κομμουνιστικό τέρας στον τόπο τους χαρί-
ζοντάς του τή γαλήνη και τήν ειρήνη. Άλλά ακόμα και
γιατί στάθηκαν οι άνεκτίμητοι ευεργέτες στους τόσους
«πολλούς», έστάθηκαν για μία ακόμη φορά οι διδάσκαλοι
και σωτήρες τοϋ κόσμου.

Άλλά πώς μπορούσε νά γίνη άλλοιως; Χιλιάδες τώρα
χρόνια οι Έλληνες κάνουμε πάντα τήν ίδια δουλειά. Είναι
στή φύση πού μάς έχει γράψει ή μοίρα νά πολεμάμε όχι
για νά πάρουμε, όχι για νά διατηρήσουμε μόνο εκείνα
πού έχουμε, αλλά διατηρώντας αυτά νά δώσουμε σε όλον
τόν Κόσμο από εκείνα πού μάς μένουν. Και μάς μένουν
ή Έλευθερία και ή βαθειά πίστη στον άνθρωπο ως άνθρωπο
πού με άπλοχεριά σκορπάμε στα πέρατα τής γής.

ΗΧΩ

ΤΩΝ ΔΙΑΒΙΒΑΣΕΩΝ

• ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Δ. •

Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ...

Τὸ νεαρὸ ὄπλο τῶν Διαβιβάσεων, πολεμῶντας δίπλα στὰ ἄλλα ὄπλα τοῦ Στατοῦ μας τὴν ξενόδοϋλη ἀνταρσία, προσέφερε καὶ προσφέρει καθημερινῶς τὸν φόρον αἵματος εἰς τὸν Μινώταυρον τοῦ Βορρά.

Μὲ τίς τελευταῖες ἐπιχειρήσεις τοῦ Βίτσι τὰ παιδιὰ τῆς II Μεραρχίας, οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς Φλωρίνης, ἐφάνηκαν ἐξ ἴσου ἀκαταγώνιστοι στὴν ἐπίθεση ὅπως καὶ στὴν ἀμυνα τότε.

Σὲ δύο 24ωρα μόνον διέλυσαν σὰν χάρτινο πύργο τὸ «ἄπαρτο κάστρο», τὸ φυτικὰ καὶ τεχνικὰ ὀχυρὸ τῶν Νοφιδῶν καὶ ὅσοι ἀπὸ τοὺς Σλάβους δὲν σκοτώθηκαν ἢ δὲν πιάσθηκαν αἰχμάλωτοι, ἐφυγαν κατὰ τὸ γνωστὸ τρόπο (πρῶτοι οἱ καπεταναῖοι) στὸ φιλόξενο γι' αὐτοὺς ἔδαφος τῆς Σκιπιταρίας, ἀφήνοντας πίσω τοὺς ἑκατοντάδες τόνων πολεμικὸ ὕλικό ὡς λάφυρο τοῦ Στατοῦ μας.

Ἀλλὰ οἱ ἀγῶνες θέλουν θυσίες.

Ἔτσι τὸ περίφημο καὶ ἡρωικὸ 496 Τάγμα Διαβιβάσεων ποὺ εἶχε πάρει τὴν φήμη τοῦ καλλιτέρου Τάγματος Διαβιβάσεων τοῦ Στατοῦ μας, ἐπέπρωτο νὰ προσφέρῃ νέο αἶμα, αἶμα τῶν ἐκλεκτῶν παλληκαριῶν του.

Μεταξὺ τῶν προχθεσινῶν νεκρῶν του, ὁ χειριστὴς ἀσυρμάτου ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, ὁ ἥρωας τῆς μάχης τῆς Φλωρίνης, ποὺ παρὰ τὸ ὅτι τὸ οἰκίμα ὅπου εἰργάζετο στὸ δίκτυον τῆς Μεραρχίας μὲ τὰς Ταξιαρχίας ἐβομβαρδίσθη τὴν νύκτα τῆς 11|2|49 καὶ ἐδέχθη 3 βλήματα πυροβολικοῦ, ἔμεινε ἀκλόνητος στὸ σταθμὸ του συνεχίζοντας τὴ διαβίβασιν τῶν σημάτων του μέσα στὸν καπνὸ καὶ στὴ σκόνη ποὺ σήκωναν οἱ ὀρίδες τοῦ τέλους τῆς μάχης καὶ γιὰ τὴν ἡρωικὴ διαγωγή του ἐτιμήθη διὰ τοῦ Πολεμικοῦ Σταυροῦ τὴν ἐπομένην τῆς μάχης ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ χέρια τοῦ Μεραρχοῦ του.

Ἀλλὰ ἐὰν τὸν ἐσεβάσθη τότε ὁ χάρος, δὲν ἐλυπήθηκε τὰ 25 χρονῆς του τώρα, τώρα ποὺ ἐνῶ εἶχε μετὰθεσι γιὰ Μονάδα διαβιβάσεων τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς του (Α. Μακεδονία) λόγω μακροχρονίου ὑπηρεσίας στὴ γραμμὴ τῶν πρόσω ἐζήτησε νὰ παραμείνῃ μέχρι τοῦ τέλους τῆς μάχης καὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ Βίτσι.

Ἐμεινε καὶ ἐπολέμησε. Ἐμεινε καὶ ἔπεσε τὸ ἡρωικὸ παλληκάρι γιὰ τὴ Μακεδονία μας, γιὰ τὴν πατρίδα του.

Μερικοὺς ἀπὸ τοὺς Τραυματίας τοῦ Τάγματος τοὺς μετέφεραν ἀεροπορικῶς στὰ νοσοκομεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

Εἶναι ὁ λοχίας χειριστὴς ΜΗΛΙΑΡΕΣΗΣ, ὁ Δεκανεὺς ἐγκαταστάτης ΝΙΟΥΡΑΣ, ὁ Δεκανεὺς σχεδιαστὴς ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, ὁ Δεκανεὺς χειριστὴς ΣΜΙΡΙΛΙΟΣ. Ὁ πρῶτος μὲ κομμένο τὸ ἔνα πόδι, ὁ δεύτερος καὶ μὲ τὰ δύο πόδια κομμένα, τὰ πόδια ποὺ πετοῦσαν ἐπάνω στὰ χιονισμένα ὕψωματα τοῦ Βίτσι κίχλι σκαρφάλωναν σὰν αἰλуроὶ στούς τηλεγραφικοὺς στύλους, γιὰ νὰ ἐπισκευάζουν τίς ζημίας τῶν γραμμῶν ἀπὸ τίς δολιοφθορές.

Τὸ ἡθικὸ τῶν παιδιῶν αὐτῶν εἶναι ἀφάνταστο.

Ποῖος δὲν θὰ εἶχε ἀπελπισθῇ ἐὰν ἐβλεπε νὰ τοῦ λείπουν τὰ πόδια ἀπὸ τὴν μίαν ὥρα στὴν ἄλλη;

Καὶ ὅμως ὅταν τοὺς ἐπεσκέφθη στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου των, στὸ Νοσοκομεῖο, μὲ ὑποδέχθηκαν μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, μὲ τὸ γνωστὸ ἐκεῖνο χαμόγελο ποὺ εἶχαν, ὅταν εἰργάζοντο τὴν σκληρὴ ὑπηρεσία τοῦ διαβιβαστοῦ ἐπάνω στὴ Φλωρίνα.

Ὅταν τοὺς πλησίασα νόμιζα ὅτι βρισκόμουν ἀπροσά σὲ ἀναρρωνύοντας ἀπὸ γριπποῦλα στρατιώτας.

Εὐδιάθετοι, γλυκομίλητοι, χωρὶς κανένα παράπονο παρὰ τὸν πυρετὸ ποὺ τοὺς ἔκαιγε.

«Πόσο θὰ δυσκολεύθηκαν στὸ Τάγμα μὲ τὴν ἑλλειψιν τῶσων συναδέλφων» μοῦ εἶπαν. Ἐσκέπτοντο τὴν Μονάδα των. Ἐσκέπτοντο τὰς δυσκολίας ποὺ θὰ συναντᾶ ἡ Μονάδα των μὲ τὴν ἀπουσία τῶσων πεπειραμένων ἡρωϊκῶν Διαβιβαστῶν τῆς.

Εἶναι δυνατόν νὰ πεθάνῃ ἓνα Ὅπλο, ἓνας Στρατὸς, ἓνα Ἔθνος ὅταν ἔχῃ τέτοιους Στρατιώτας; Ὅχι ποτὲ δὲν πεθαίνει.

Α. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Ταγ/ρχης Διαβ/σεων

Λωινθήρες

Ο ΓΡΑΜΜΟΣ

Τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ «ἄπαρτα κάστρα» τοῦ Ζαχαριάδη πέφτουν σὰν χάρτινοι πύργοι. Μετὰ τὸ Βίτσι ὁ Στρατὸς μας μᾶς ἐχάρισε τὸ Γράμμο. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ μπροστὰ στὴν ὁρμὴ τοῦ Ἑλληνα φαντάρου. Στὸ Βίτσι ἐφώναζαν οἱ σλαβοκομμουνιστὶ πῶς «δὲν θὰ περάσουν»—δὲν θὰ περάσῃ ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός. Στὸ Γράμμο ἔλεγαν πάλι «Γράμμος-τάφος». Καὶ ἐννοοῦσαν βέβαια πῶς θὰ εἴτανε ὁ τάφος τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἤμποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν ὅτι ὁ Γράμμος θὰ εἴτανε ὁ δικὸς τους τάφος. Γιατὶ εἶχαν ξεχάσει πῶς τοὺς πολέμους δὲν τοὺς κερδίζει ὁ ὄγκος τῆς ὕλης ποὺ μετριέται σὲ νούμερα. Οἱ πόλεμοι κερδίζονται ἀπὸ τίς ὑψηλές ἰδέες ποὺ δὲν ὑπολογίζονται μὲ κανένα γνωστὸ μέτρο. Καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός, ἡ συνισταμένη τῆς δυνάμεως τοῦ ἔθνους, πολέμησε στὸ Γράμμο γιὰ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ποὺ καὶ τὰ δυὸ εἶναι ἰδέες ποὺ ἐμπνέουν τὸ μαχητὴ καὶ τοῦ χαρίζουν τὸ ἀδάμαστο θάρρος, τὴν ἀμετρη γενναϊοφροσύνη καὶ τὴ βαθεῖα καὶ ἀκατάλυτη πίστη στὸ δίκαιο καὶ τὴ νίκη, τὴ νίκη ποὺ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

ΝΕΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

Σὲ ἄλλη στήλῃ τοῦ περιοδικοῦ μας δημοσιεύουμε διαταγὴ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Β' Σώματος Στρατοῦ ὑποστρατήγου κ. Στ. Μανιδάκη στὴν ὁποία ἐκφράζει τὰ θερμοτάτα συγχαρητήριά του καὶ τὴν πλήρη εὐαρέσκειά του στοὺς διαβιβαστὰς γιὰ τὴ συμβολή τους στὴ νίκη τοῦ Βίτσι. Γιὰ τὸ νεαρὸ Ὅπλο τῶν Διαβιβάσεων ἡ ἀναγνώριση αὐτῆς τῶν μόθων του δὲν ἀποτελεῖ τίτλο σὺν ὁποῖον ἐπιθυμεῖ καὶ μπορεῖ νὰ ἐπαναπαυθῇ. Δημιουργεῖ ἀντιθέτως νέες καὶ βαρύτερες υποχρεώσεις γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῶν ὁποίων θὰ καταβάλλῃ τίς μεγαλύτερες δυνατός προσπάθειες. Ἡ ἐπιτυχία σὺν ἀγῶνι ποὺ εἶναι κοινὸς γιὰ ὅλα τὰ ὄπλα ἐξασφαλίζεται μὲ τὴ συνταύτιση τῶν προσπαθειῶν ὅλων, συνταύτιση ποὺ τὴν παρέχει ὁ σύνδεσμος μεταξὺ των ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Τὴν εὐθύνη αὐτὴ τοῦ συνδέσμου ἔχει ἀναλάβει τὸ Ὅπλον τῶν Διαβιβάσεων, τῆς ὁποίας ἔχει βαθεῖα ἐπίγνωση καὶ συνείδηση.

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ

Στὸν Ἀρχιστράτηγο κ. Ἀλέξανδρο Παπάνο ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς ἐπεφύλαξε ὡς δῶρο γιὰ τὴν ὀνομαστικὴ του ἑορτὴ τὴ μεγαλειωδέστερη νίκη του ἐναντίον τῶν σλαβοκομμουνιστῶν, τὴ νίκη τοῦ Γράμμου, ποὺ ὁ

μεγάλος ηγέτης την παρεσκεύασε και την ενέπνευσε.

Δίπλα στο δώρο αυτό, ή «Ήχώ των Διαβιβάσεων» εϋχεται στο γενναίο Στρατιώτη εκ μέρους και των αξιωματικών και όπλιτών των Διαβιβάσεων τα χρόνια πολλά. Και την επέτειο της ονομαστικής του έορτης να την γιορτάζει άλλοτε σε μία εύτυχη μένη Έλλάδα που γιό τη Δόξα της, την Ειρήνη της και την Έλευθερία της προσέφερε τα πάντα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΑΦΗ

Η αγάπη και το ενδιαφέρον με τα οποία υποδέχτηκαν την Έκδοση του περιοδικού μας οι Διαβιβασταί των μαχομένων μονάδων υπήρξαν για μας η καλλίτερη ενθάρρυνση για τη συνέχιση της προσπάθειάς μας. Πέρα όμως από τα καλά λόγια θα θέλαμε την ενεργώτερη και θετικώτερη βοήθεια ώστε η «Ήχώ των Διαβιβάσεων» να αποτελέσει την πραγματική ήχου που ανάμεσα από τα βουνά και τα φαράγγια θα μεταφέρει μετουσιωμένες τις σκέψεις όλων των διαβιβαστών και θα τους ένώνει μεταξύ τους σε μία μεγάλη οικογένεια. Περιμένουμε λοιπόν τις συνεργασίες τους που με μεγάλη μας χαρά θα φιλοξενήσουμε. Συνεργασίες από τη ζωή τους στις μονάδες. Αφηγήσεις πολεμικών έπεισοδιών που θα δείχνουν τη συμβολή του Όπλου μας στον αγώνα για τη Νίκη. Παρατηρήσεις για την απόδοση των μέσων διαβιβάσεων στη μάχη. Τεχνικά και τακτικά θέματα που έχουν άμεση σχέση με το Όπλο μας.

Η "ΦΑΝΕΛΛΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ"

Από τότε που ανέλαβε την Διοίκηση του ΚΕΔ ο ταξίαρχος κ. Κοκκόλας ήλθε σε έπαφή με το έκλεκτο αυτό σωματείο που τελεί υπό την επίτιμη προεδρία της αγαπημένης μας Βουλής και το οποίο προθυμότητα έδεχθη να ενισχύσει την προσπάθειά μας. Η «Φανέλλα» προσφέρει στο ΚΕΔ μία μεγαλειώδη συνδρομή για την εξύψωση του ήθους των στρατιωτών μας με τη διανομή δεμάτων στους τελειώνοντας την εκάιδευσίν των και άπερχομένους για τις Μονάδες Διαβιβάσεων στρατιώτες μας. Κάθε φορά οι μετατιθέμενοι συγκεντρώνονται στην αίθουσα του ΚΨΟ με χαρούμενα και πατριωτικά τραγούδια. Ο Δ)της τους προσφωνεί καταλλήλως και τους εϋχεται το καλύτερο και έπειτα οι κυρίες μοιράζουν τα δώρα τους. Μία συγκινητική ατμόσφαιρα επικρατεί σε κάθε τέτοια διανομή. Έμοιράστηκαν μέχρι τώρα 500 δέματα στους στρατιώτες που έφυγαν. Στα μάτια τους λαμποκοπά η ευχαρίστηση γιατί νοιώθουν ότι στα μειόπιθεν υπάρχει κόσμος που πάντα τους παραστέκει και δεν τους ξεχνάει. Απειρα θερμά ευχαριστήρια και ευγνωμοσύνη χρωστάμε στον Πρόεδρο κ. Μεσσηνέζη, το Γεν. Γραμματέα κ. Πετραλιά και στις κυρίες Πετραλιά, Παπαδήμου, Θηβαίου και δίδα Μακρή για το όραίο τους έργο.

ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ Β' ΣΩΜΑΤΟΣ ΣΤΡΑΤΟΥ

Μετά την θριαμβευτική νίκη των Έλληνικών όπλων εις το Βίτσι, ο στρατηγός διοικητής του Β' Σώματος Στρατού απηύθυνε προς τας Διοικήσεις Διαβιβάσεων των μετεχουσών εις τας επιχειρήσεις μονάδων την κατωτέρω διαταγήν του :

Παρακολουθήσας ιδιαίτέρως την λειτουργίαν των Διαβιβάσεων κατά την διάρκειαν της ληξάσης επιχειρήσεως «ΠΥΡΣΟΣ», διεπίστωσα ότι αι Διοικήσεις, Έπιτελεία και Όπλα ύποστηρίξεως εξυπηρέτηθησαν κατά τον καλύτερον τρόπον και έπετεύχθη άριστος συντονισμός προσπαθειών.

Το έργο του Όπλου των Διαβιβάσεων ήτο βαρύντατον, λαμβανομένης υπ' όψει της εξαιρετικής συσσωρεύσεως Μονάδων, δημιουργίας νέων συγκροτημάτων, των άπειραρίθμων αναγκών και των καταχρήσεων, αίτινες γίνονται εις την άποστολήν σημάτων μη άπαραιτήτων.

Διά το πολύτιμον συντελεσθέν έργο

ΕΚΦΡΑΖΩ

τά θερμότατα συγχαρητήριά μου και την πλήρη ευαρέσκειάν μου εις τας Διοικήσεις Διαβιβάσεων Σ. Στρατού και Μεραρχιών και δι' αυτών εις άπαντας τους Άξιωματικούς και όπλίτας των, οίτινες διά της ευσυνειδήτου εργασίας των συνέβαλον τα μέγιστα εις την περίλαμπρον νίκην του ΒΙΤΣΙ.

Το νεαρόν όπλον των Διαβιβάσεων δύναται να είναι ύπερρήφανον διά το έργο του, διότι κατόρθωσε να εμπνεύση άφ' ενός μόν την εμπιστοσύνην των Διοικήσεων προς τουτό, άφ' έτέρου δε εις το προσωπικόν του την μετ' αυταπαρηγήσεως, ευσυνειδησίας και κατανοήσεως της άποστολής του εκτέλεσιν του έργου του.

Ουδείς περισσότερον έμου γνωρίζει τους κόπους, την άυπνίαν, την επιμονήν και ευσυνειδησίαν, ήν έπέδειξεν άπαν το προσωπικόν των Διαβιβάσεων, διά να εκτελέσει την άποστολήν του τόσον πλήρως.

ΜΑΝΙΔΑΚΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

Υποστράτηγος

Διοικητής Β' Σώματος Στρατού

Αγωνιζόμαστε για μια Έλ- Πολεμάμε τον Κόκκινο Φασι-
λάδα Έλεύθερη σμό για να διατηρήσουμε :

- Χωρίς όμηρίες
- Χωρίς παιδομαζώματα
- Χωρίς Ο.Π.Λ.Α.
- Χωρίς σκλαβιά
- την Έλευθερία της Χώρας
- τα σπίτια μας και τη ζωή μας
- τη ζωή και το μέλλον των παιδιών μας

ΔΥΟ ΔΟΞΕΣ - ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ

Εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν ἀναμφισβητήτως ἡ ΕΛΛΑΣ διέρχεται πάντοτε κρίσιμους περιόδους, τῶν ὁποίων ἡ νικηφόρος ἀντιμετώπισις ὑπὸ τοῦ Λαοῦ τῆς ἀποτρέπει κινδύνους τρομακτικούς ὅχι μόνον διὰ τὸ Ἔθνος μας — τὸ τονίζομεν με ὑπερφάνειαν — ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν κόσμον ἐκείνον ὅστις σκέπτεται καὶ ζῇ ἔχων ὡς φάρους τὰς ἀξίας τῆς ζωῆς ποῦ ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐὰν ἀνατρέξωμεν εἰς τὰ βῆθη τῆς Ἱστορίας — εἰς χρόνους δηλαδὴ ποῦ αἱ σημεριναὶ μεγάλαι δυνάμεις οὔτε κἀν ὑπῆρχον — εὐρίσκομεν τὴν γωνίαν αὐτῆς τῆς γῆς πάντοτε μαχομένην διὰ τὰς αἰωνίας ἀξίας. Μετὰ τὴν μοῖραν τῆς χώρας μας, ἥτις εἶναι νὰ δημιουργῇ διὰ τῶν ἀγώνων, ἔφθασεν ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν ἡμερομηνίαν καθ' ἣν οἱ στρατιῶται τῆς ἐξεκίνησαν πρὸ 37 ἐτῶν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1912 κατὰφορτον ἀπὸ πεπρωμένα καὶ ἐξέραςαν τὴν θρυλικὴν Μελουναν, διὰ νὰ ἀνοίξουν τὰς δέλτους τῆς νεωτέρας ἱστορίας τοῦ ἔθνους, ἥτις συνδέεται μετὰ τὴν νεωτέραν καὶ ἀποτελεῖ συνέχειάν της. Οὕτω φθάνομεν εἰς δύο ἱστορικὰς καμπὰς: τοῦ 1940 καὶ τοῦ 1949. Περιεχόμενον τῆς πρώτης ἦτο: ἄμυνα τοῦ πατρῴου ἐδάφους καὶ ὑπεράσπισις τῆς ἀνεξαρτησίας μας. Περιεχόμενον τῆς δευτέρας εἶναι — ἡ μᾶλλον ἦτο, διότι ἤδη ἐνίκησαμεν — ἀποτροπὴ τοῦ κινδύνου τῆς ὑπὸ τοῦ σλαβισμοῦ πλήρους ἐξαφανίσεως τῆς φυλῆς.

Ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀρχιστρατήγου μας καὶ εἰς τὰς δύο ἀνωτέρω καμπὰς, δεσπόζει διὰ τοῦ ἥθους καὶ τῆς κρίσεως, προσφέρεται ὡς ἡγέτης τοῦ μαχομένου στρατοῦ μας, εἰς τὸν ἀγῶνα δολοκλήρου τοῦ ἔθνους καὶ βοηθομένη ἀπὸ τὸν δυναμισμόν, ἀπὸ τὴν θυσίαν ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν, μᾶς χαρίζει τὴν νίκην τοῦ ἔθνους καὶ τῆς φυλῆς.

Ἀξιωματικοὶ ὄντες — χωρὶς νὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάπτυξις αἰτίων καὶ αἰτιατῶν — ἀντελήφθημεν περισσότερον ἴσως ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὸ τί ἐσφυρηλατήθη ὅταν ἡ ἀρχιστρατηγία ἀντέστη εἰς τὸν Ἀρχιστράτηγον τοῦ 1940—41 Ἀλέξανδρον Παπάγον. Ψῖθυροι, κωλυσιεργίαι, νόθοι καταστάσεις παρεμερίσθησαν καὶ αἱ ἐνοπλὶ δυνάμεις ἠσθάνθησαν ἀμέσως κατὰ τὸ ὁποῖον τοὺς ἔλειπε καὶ ἦτο βέβαιον διὰ τὴν νίκην. Ὁ ἀρχιστράτηγος συνώπισε πάραυτα τοὺς μεγάλους σκοποὺς ποῦ εἰς ὅλην τὴν 45τῇ στρατιωτικὴν αὐστηράν ζωὴν του ὑπερέτησε, τὴν ἐξασφάλισεν τοῦ ἀνεξίτηλου μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἱστορικὴν συνέχισιν τῆς ζωῆς τοῦ μαχομένου ἔθνους.

Ἡ καρδιά τοῦ Στρατοῦ ἀμέσως τονώνεται καὶ ὁ παλμός της κτυπᾷ σύμφωνα μετὰ τὰς παραδόσεις τῆς φυλῆς. Συντελεῖται κάτι τι τὸ ὑπεράνθρωπον, τὸ ἱερὸν καὶ ἀνασαρκούται ὁ δυναμισμός.

Ἡ ὁρμὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατιώτου διέσεισε τὰ θεμέλια τοῦ συμμοριτισμοῦ εἰς τὸν Μωρητὰ, τὴν Ρούμελην, τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν καὶ ὡς ὑπερήφανος ἀετὸς ἐτάνυσεν ἀκούραστα τὰ πτερά του ἐπάνω ἀπὸ τὰς αὐστηρὰς δειράδας ποῦ εἶχαν σκεπασθῇ ἀπὸ τὴν φωτιά τῶν Σλαύων. Τὸ ἄντρον τοῦ συμμοριτισμοῦ εἰς τὸ Βίτσι ἔσπασε καὶ ἡλευθερώθη δριςτικῶς καὶ εἰς τὸν Γράμιον ἐπανελήφθη τὸ θαῦμα τοῦ 1940—41. Δίπλα εἰς τὰς δάφνας ἱστορίας τριάνοντα καὶ πλέον αἰῶνων ἀνατείνονται τώρα νέοι ἄλκιμοι θαλλοὶ εἰς τὰ Ἀλβανικὰ σύνορα. Συντόμως, ὑπὸ τὴν φωτεινὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀρχιστρατήγου μας καὶ χάρις εἰς τὴν αὐτοθυσίαν καὶ τὸν ἡρωισμόν τῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν, θὰ ἔλθῃ ἡ τελικὴ χαρὰ καὶ θὰ κυριεύσῃ πᾶσαν ὑπαρξίν. Θὰ ἔχῃ ἐπιτύχει τότε μία κατάκτησις, ἓνας ἀγὼν κατὰ τοῦ πόνου. Τὴν Ἑθνικὴν χαρὰν θὰ τὴν διαδεχθῇ θρησκευτικὴ ἐκστασις. Ἐνας λαὸς δολοκλήρος θὰ ἔχῃ ἀπαλλαγῇ δριςτικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἀπὸ τὸν ἐφιάλτην τῆς παντελοῦς ἀφανίσεώς του. Τὸ ὄνομα τοῦ στρατηγοῦ Ἀλεξάνδρου Παπάγου — εἰς τὸν ὁποῖον τὸ δόξον τῶν Διαβιβάσεων εὐχεται ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἐορτῆς χρόνια πολλὰ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Πατρίδος — θὰ διατηρῇται εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἔθνους μας ὡς τὸ ὄνομα ἐνὸς ἐκ τῶν πρώτων ἐκπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς νίκης κατὰ τῆς βαρβαρότητος. Ἡ ὑψίστη ὥρα τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρχιστρατήγου μας καὶ τοῦ μαχομένου ἔθνους καὶ ἡ ὥρα ἡ πλέον ὁμορφὴ τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου μας καὶ τῆς φυλῆς μας εἶναι μία καὶ ἀδιαίρετος. Ἡ Ἑλλὰς ἔσωσε τὴν ψυχὴν της καὶ τοιουτοτρόπως ἔσωσε ἑαυτὴν καὶ τὸ μέλλον της ποῦ εἶναι καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Ὁ Λαὸς αὐτός, λοιπόν, δὲν ἐκφορᾷ, διὰ τῶν τελείων ἀναλογιῶν του, τὴν ἰδέαν τῆς ἐνότητος τῆς Εὐρώπης, κληρονόμος τοῦ πλέον ἀκτινοβολούντος πολιτισμοῦ, ὅστις ὑπῆρξε ποτέ, καὶ δὲν δίδει, μετὰ τὰ μεγαλοπρεπεῖα καὶ ὁμως ὀδυνηρὰ ἐρείπιά του, ἐπίσημον προειδοποίησιν εἰς ὅλους, ὅσοι διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν θέλουν νὰ θραύσουν τὴν κοινὴν κληρονομίαν;

ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤ.
ΛΟΧΑΓΟΣ ΔΙΑΒΙΒΑΣΕΩΝ

ΒΙΤΣΙ

Τ' «ἄπαρτο κάστρο» γιὰ πάντα σαρῶθηκε
Κι' ὅμοιοι Θεοὶ οἱ φαντάραι τῆς χώρας ἐτούτης
Παλέψαν· κι' ὁ δρόμος με δάφνες ἐστρώθηκε
Κι' ἦταν λιβάρι γι' αὐτοὺς οἱ καπνοὶ τῆς μαπαρούτης.

Κάθε κεφάλι με στέφανο δόξας στολίστηκε
Κι' ἦταν ἀντάρα ἡ φλόγα τῆς νεότητος ποῦ πάλευε
Φῆμη στὰ πέρατα ὅλου τοῦ κόσμου σκορπίστηκε
Πάλι ἡ Ἑλλάδα τοῦ κόσμου τὸ νοῦ τὸν ἐσάλευε.

— Ὡ σεῖς γενιές ποῦ θαρρήτε ἀργότερα
Τοῦτες τίς δόξες θὰ πρέπει καλὸ νὰ θυμᾶστε
Θάνα τὰ χρόνια σας ἴσως σοφώτερα
Ξέρετε ὅμως ἡρώων ἀπόγονοι θάστε—

ΕΥΑΓΓ. ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ
ΕΦ. ΑΝΘΙΓΟΣ

‘Ο άστυφύλακας πού έφερε στο αυτόφωρο τὸ ζευγος καταθέτει κατάπληκτος :

—Δερνόντουσαν κ. Πρόεδρε. Στο πεδίο του ‘Αρεως. Δερνόντουσαν δὲν θά πῆ τίποτε. Σκοτωνόντουσαν κ. Πρόεδρε.

—Γιατί ;
—Πῶ νά ξέρω ;
—Φέρτους ἐδῶ.

Φέρνουν ἐκεῖ τὸ ἐρωτικό ζευγάρι καὶ ἀπορεῖ τὸ Δικαστήριο. Ρίχνει ὁ πταισματοδίκης μιὰ ματιά στοῦ νεαροῦ. Τί χάλια εἶναι αὐτά! Τὸν κυττᾷ καλὰ - καλὰ καὶ κάνει «πῶ, πῶ, πῶ»! Ἀξίζει ὅμως νά κάνει κανένας «πῶ, πῶ, πῶ», γιατί εἶναι ἀπερίγραπτη ἡ ἐμφάνισις τοῦ νέου. Τὸ πρόσωπό του τρομαγμένο. Τὰ μάτια του γουρλωμένα. Τὸ πρόσωπό του γρατσουνισμένο. Τὸ πονκάμισό του ξεσκισμένο. Ἡ γραββάτα του κουρελιασμένη. Στὰ μάγουλά του κόκκινες λεπτές γραμμὲς πού φαίνονται νά ἔχουν γίνει ἀπὸ γάτα ἢ ἀπὸ νυχάκια ἀκονισμένα μὲ ἐπιμελημένο μανικιούρ. Τὰ μαλῖα του ἀνορθωμένα. Κι’ ὅλα του δείχνουν, τοῦ καυμένου, πὼς ἦταν παιδί ἐν τάξει, ἀν κρίνεις ἀπὸ τὸ μουστακάκι, τὴ γραββατίτσα, τὸ κουστουμάκι. Στραπατσαρισμένη καὶ γεμάτη χρώματα κρατᾷ στὰ χέρια τὴ ρεμπουμπλικίτσα.

—Πῶ, πῶ, πῶ!
—Μὲ βλέπετε κ. δικαστή μου ;
—Πῶς ἔγινες! Ποιὸς σ’ ἔκανε ἔτσι καὶ γιατί; Πλησίασε λίγο κοντά μου νά σὲ δῶ.
Πλησιάζει λιγάκι κοντά γιὰ νά τὸν δῇ κι’ ἀπὸ τὰ τρία βαθὰ τῆς ψυχῆς του βγαίνει ἀναστεναγμὸς βαρὺς :
—Ἀμιν !
—Μίλα λοιπόν.
—Μ’ ἔκαψε! Μ’ ἔκαψε!
—Ποιὸς ;
—‘Ο κινηματογράφος !

Ἀπορεῖ ὁ πταισματοδίκης, κυττᾷ τὸν γραμματέα. Κυττᾷ ὁ γραμματέας τὸν πταισματοδίκη, κυττοῦν κι’ οἱ δυὸ μαζὶ τὸν άστυφύλακα. Κυττᾷ ὁ άστυφύλακας τὸν νέο, κυττᾷ ὁ νέος τὴν κοπέλλα, κυττᾷ ἡ κοπέλλα ὅλους καὶ τρέμει ὁλόκληρη, χτυπᾷ τὸ πόδι, παίζει τὰ χέρια, παίζει τὸ τσαντάκι, τὸ κεφάλι, τὰ κυμματιστὰ μαλλιά της.

—‘Ο κινηματογράφος σ’ ἔκαψε ;
—Μάλιστα! Μάλιστα!
—Πῶς σ’ ἔκαψε ὁ κινηματογράφος ;
Ξεροκαταπίνει.
—Πῶς ;
Ἀναστενάζει :
—Νά σᾶς πῶ .
Καὶ διηγείται :

—‘Ο κινηματογράφος εἶναι ὥραϊο πρᾶγμα (ἀναστενάζει). Καὶ μοῦ ἀρέσει νά πηγαίνω τακτικά (ξεροκαταπίνει). Κάποτε βλέπεις τοῦτο, βλέπεις ἐκεῖνο, εὐχαριστιέται ἡ ψυχὴ σου ἀπ’ ἐνὸς καὶ ἀπ’ ἑξ ἄλλου παίρνεις καὶ μαθήματα. (Βγάζει μαντήλι καὶ σκουπίζει). Ἐννοῶ περὶ τὸν ἔρωτα, πῶς θά μανουβράρῃς μιὰ ὑπόθεσι, καθ’ ὅτι Ρόμπερ Ταιήλορ, Ἐρμολ Φλόν, Τάυρον Πάουερ, Γκάγκνεϋ, τοῖζια καὶ μπουνιὰ καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ, παιδιὰ τζιμάνια, ἀετοί, δυναμικοὶ ἔρασταὶ πού κάνουνε διδασκαλία (σταματᾷ, πέρνει ἀνάσα). Κι’ ἐγὼ ἀκολουθῶ.

—Τί σχέση ἔχουν αὐτά ;
—Ἐχουν κ. Δικαστή μου, καὶ παραέχουν.
—Προχώρει σύντομα.
—Τὸ λοιπόν, πηγαίνω καὶ βλέπω ἓνα φίλμ, ὅπου ἡ

μυστήρια ἦταν σάν τὴν δεσποινίς Κατίνα ἀπὸ δῶ, οὔτε τὸ διόλο σου νά δῆς, οὔτε τὸ σταυρό σου νά κάνεις. (ματιά στὴν δεσποινίς Κατίνα ἀπὸ κεῖ πού κοχλάζει). Ἀντιλαμβάνεσθε. Νάζια, κόγξες, τσαλιμάκια, κουλοῦρες, καὶ σοῦ εἶπον καὶ μοῦ εἶπας. Ἡ πρωταγωνίστρια, ἀστὴρ πού λένε,

φτυστὴ ἡ Κατινίτσα. (Ξεροκαταπίνει). Βλέπω, λοιπόν, στὸ φίλμ, τραβάει καρπαζὰ ὁ τζιμάνης στὴν μυστήρια καὶ γίνεται ἀρνάκι τὸ Κορίτσι.

—Λοιπόν ;
—Μαῦρη ἡ ὥρα.

Ἀντιλαμβάνεσθε. Τὸ φίλμ πού εἶδε ὁ δύστυχος ἦταν ἀναπαράστασις τῆς ἰδίας του ἐρωτικῆς ἱστορίας καὶ τὸ δράμα τοῦ πρωταγωνιστῆ ἦταν τὸ δικό του δράμα. Νάζια, κόγξες, τσαλιμάκια καὶ κουλοῦρες. Ἀλλὰ ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ φίλμ πού ἦταν.. τζιμάνης σὲ μιὰ στιγμὴ οἰστηλασίας, ἀφοῦ ἔφτανε στὸ νῦν καὶ ἀεὶ, τραβοῦσε ἓνα χαστούκι στὴ μυστήρια κι’ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα γινόταν ὅλα μέλι-γάλα. Ὁ φίλος μας ἔβγαλε ἀπὸ τὸ φίλμ φιλοσοφικὸ συμπέρασμα.

«Ἡ γυναῖκα θέλει καρπαζὰ νά στρώσῃ». Ὡλισμένοι λοιπόν, μὲ τὸ ὥραϊο αὐτὸ μάθημα, ἀποφάτισε νά τὸ ἐφαρμόσῃ καὶ στὴν δεσποινίς Κατινίτσα πού ἦταν τύπος ζωηρὸς καὶ τοῦ ἐπῆνε στὰ χεῖλη μπακαλιάρο. Εὐτυχῆς, λοιπόν, τράβηξε στὸ ραντεβού του, καὶ ὅταν ἔφτασε ἐκεῖνη, σοῦάφρωσε τὰ φρύδια.

—Γιατί ἀργήσες μωρή ;
—Ἔτσι μοῦ ἄρεσε.
—Γιατί δὲν ἦλθες χτές ;
—Γιατί ἔτσι μοῦ ἄρεσε !

Καὶ τὸν κυττοῦσε περιπαιχτικά, μὲ νάζι, μὲ τὰ μαλλιά της ν’ ἀνεμίζωνται, μὲ τὸ τακουνάκι νά χτυπᾷ στὸ χῶμα καὶ μὲ τὴ μουσουδίτσα της νά γελᾷ προκλητικά.

Ἀπάνω κεῖ, λοιπόν, νόμισε πὼς ἦταν κατάλληλη ἡ στιγμὴ νά τραβήξῃ τὸ χαστούκι.

—Ἀρπα το λοιπόν !..

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἀλλοιῶς γίνονται τὰ πράγματα στὸν κινηματογράφο, κι’ ἀλλοιῶς γίνονται στὴ ζωὴ. ὅταν μάλιστα συμβαίνει οἱ πρωταγωνίστριες νά εἶναι ἀτίθασες. Ἀστραπιαία ἡ δεσποινίς Κατινίτσα. ἀλλάζει ὕψος καὶ ξεσπᾷ πλὴρὰ στὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου πού δὲν τὴν βάζει ἀνθρώπινος νοῦς :

—Παλῆάνθρωπε! Κακοῦργε. γαϊδούρι, χτήνος, πού θ’ ἀλώσης χέρι ἐπάνω μου. Ἄτιμε θὰ σὲ φάω !

Καὶ πέφτει ἐπάνω του, μὲ τὰ νύχια, μὲ τὰ δόντια, μὲ τὸ τσαντάκι, μὲ τὸ τακουνάκι, μὲ φωνὲς καὶ μὲ τσιρί-ματα, τέτοια πού μαζεῦθηκε κόσμος καὶ ντυνιὰς. Προσπαθοῦν νά τὸν πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια της, τοῦ δαγκώνει τὴ μύτη, τοῦ γρατσουνίζει τὰ μούτρα, τοῦ σκίζει τὸ πονκάμισο, τοῦ μαδᾷ τὰ μαλλιά καὶ τὸ μουστάκι, προσπαθεῖ σῶνει καὶ καλὰ νά τοῦ βγάλει τὰ μάτια...

—Ὡστε σὲ χαστούκισε ;
—Ναί, τὸν ἀλιτήριο.
—Πρῶτα αὐτός.

Βρῶζε ἀκόμα ἀπ’ τὸ κακὸ της :

—Πρῶτος. Ἀλλὰ τὸν πλήρωσα γιὰ καλὰ. Καὶ ποῦσαι ἀκόμα κ. πταισματοδίκη. Θά τὸν φάω! Θά τὸν τραγανίσω μὲ τὰ δόντια μου.

Τρέμει σύγκομος ὁ δυστυχῆς. Καθὼς τὴν βλέπει καὶ τὴν ἀκούει νά καταθέτη, οἷγος περνᾷ τὴν ράχη του. Τὸ δικαστήριο τὸν ἀπαλλάσσει γιατί κρίνει ὅτι ἐτιμωρήθηκε ἀρκετά.

‘Ο ἴδιος, ὅμως ἀναστενάζει.

—Ἀχ, Γκάγκνεϋ! Μὲ πήρες στὸ λαιμό σου.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Ἐκ παραδρομῆς εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας ἔμειναν μερικὰ λάθη στὸ διήγημα τοῦ κ. Χρ. Χαιροπούλου «Ὁ μολυβένιος στρατιώτης». Τὰ λάθη αὐτὰ (ὅπως ἡ «καρμποῦζα» ἔγινε «καμαροῦλα» κ.ἄ.) ἔγιναν αἰτία νά χαλάσει τὸ νόημα τοῦ θαυμάσιου διηγήματος σὲ πολλὰ σημεία...

Τόσο ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ μας ὅσο καὶ ὁ ἐκλεκτὸς συγγραφεὺς ζητοῦν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας.

ΕΤΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΤΣΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΟΝ

Η μεγαλειώδης και θριαμβευτική νίκη του Έθνικού μας Στρατού εις τὸ Βίτσι, ἡ ὁποία ὠλοκληρώθη τὴν 15ην Αὐγούστου μετὰ θυσιαστικῆς ἐπιβουλῆς διαρκείας μόνον τριῶν ἡμερῶν, ἐπέδρασε κατὰ τρόπον ἀποφασιστικόν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς ὅλης πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς καταστάσεως κατὰ τὸ λήξαν δεκαπενθήμερον. Δὲν ὑπῆρξε μία ἀπλή φάσις εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν συμμαχοῦντων ἢ νίκῃ ἐκεῖνη. Ὑπερβαίνουσα τὰ στενά ἑλληνικά πλαίσια ἀποκτὰ διεθνῆ σημασίαν, δυναμένη δικαίως νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰς ἐνδοξοὺς ἑλληνικὰς νίκας τοῦ 1940 κατὰ τῶν Ἰταλῶν. Διότι, ὅπως ἐκεῖναι, ἡ νίκη εἰς τὸ Βίτσι δὲν ἦτο ἀπλῶς μία μεγάλη στρατιωτικὴ ἐπιτυχία τοπικῆς ἑλληνικῆς σημασίας. Πέραν τῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα ἐπέφερον ἐσωτερικῶς ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ πεδίου, κυρίως ἀπέτελεσε τὸν ἀποφασιστικὸν παράγοντα, ποῦ μετέβαλε τὴν ὅλην διεθνῆ πολιτικὴν κατάστασιν εἰς τὴν βαλκανικὴν περιοχὴν.

Ἀπὸ τῆς καθαρῆς ἑλληνικῆς πλευρᾶς ἡ νίκη τοῦ Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ ἦτο μία τεραστίαι ἐπιτυχία ἀνευ προηγουμένου. Τὸ πλῆγμα τὸ ὅποion κατεφέρθη κατὰ τοῦ συμμαχοῦντος ὑπῆρξε θειότατον. Τὸ ἰσχυρὸν συμμαχοῦντον συγκρότημα εἰς τὸ Βίτσι, ὑπολογιζόμενον εἰς δύναμιν ἀνωτέραν τῶν 7.000 ἀνδρῶν, διεσπῶν ὅλοσχερῶς, ἀφοῦ κατεστράφη τὸ ἥμισυ τῆς δυναμείας του, ἐκυριεύθη τὸ σύνολον σχεδὸν τοῦ πυροβολικοῦ του — 60 μεγάλα πεδινά, ὀρειβατικὰ καὶ ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλα — καὶ ἐλαφυραγωγῆθη παντοειδῆς ὕλικον εἰς ἐλαφρὸν ὅπλισμόν καὶ λοιπὰ ἐφόδια, τῶν ὁποίων ἡ καταμέτρησις θὰ ἀπαιτήσῃ χρονικὸν διαστήμα μαγαλύτερον τοῦ μηνός. Συγχρόνως ἀπηλευθερώθη ἀπὸ τὸ κομμουνιστικὸν μίσαιμα περιοχὴ 850 περίπου τετραγωνικῶν χιλιόμετρων, τῆς ὁποίας ἡ κατὰ πλάτος καὶ βάθος ὁχύρωσις ἐδικαιολογεῖ ἀπολύτως τοὺς χαρακτηρισμούς τῶν κομμουνιστῶν περὶ ἀπορρόθου ὄχυρου. Τοῦτο δὲ καθιστᾷ ἀκόμη σημαντικωτέραν τὴν νίκην τοῦ Στρατοῦ, μεταφέρον αὐτὴν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ θαύματος. Ἐνθὺ δὲ ὁ Στρατός μας ἤχθη εἰς ὅλον τὸ μήκος τῶν συνόρων πρὸς τὴν Γιουγκοσλαβίαν, ἀπέκλεισε ταδιοχρόνως καὶ τὴν βορειοτέραν ἄκραν τῶν Ἀλβανικῶν συνόρων, περιορίσας οὕτω τοὺς σλαβοκομμουνιστὰς εἰς μίαν μικρὰν συνοριακὴν περιοχὴν ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ Γράμμου.

Μετὰ ὅμως τὴν νίκην εἰς τὸ Βίτσι κατέστη δυνατὴ ἡ καλλιτέρα ἀναδιάταξις τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων καὶ ἡ συγκέντρωσις τῶν εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν τοῦ Γράμμου, ὅπου ἀπὸ τῆς 25ης Αὐγούστου ἀνεληφθῇ νέα ἐπιβουλῆς. Ἡ ἐπιβουλή αὕτη ἐντός ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος — πέντε πλήρη εικοσιτετράωρα δὲν συνεπλήρωσεν — ἐτελείωσε μὲ νέαν περιφανῆ νίκην τῶν ἑλληνικῶν ὁπλιν. Τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ὄχυρά τῶν συμμαχοῦντων ἐξεκαθαρίσθησαν μὲ τὴν λόγην τῶν φαντάρων μας καὶ νέα πυροβόλα καὶ ἀπειραριθμὸν ὕλικόν καὶ ἐφόδια περιήλθον εἰς χεῖρας τοῦ Στρατοῦ μας, ἐνθὺ οἱ αἰχμαλῶτοι συνελαμβάνοντο κατὰ ἑκατοντάδας.

Οὕτω τὸ τέλος τοῦ Αὐγούστου 1949 εὕρισκε τὸν Ἑλληνικὸν Στρατὸν παντοῦ νικητὴν. Μὲ τὴν σύγχρονον δὲ ἐκκαθαρίσιν τοῦ Μπέλες ἐπὶ τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν συνόρων, συντελεσθεῖσαν ἀμέσως μετὰ τὸ Βίτσι, οὐδεμία πλέον ὑπάρχει συγκεκολλημένη συμμαχοῦσα ἐστία ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους. Οἱ τυχόν διαφυγόντες εἶναι ἐλαχίστοι. Περι-

φερόμενοι δὲ δίκην ληστῶν θὰ ἔχουν ἀσφαλῶς καὶ συντόμως τὴν τύχην τῶν συντρόφων των τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Ρούμελης.

Ἄλλ' ὅπως ἐλεγχθῇ ἀνωτέρω, ἡ νίκη εἰς τὸ Βίτσι ἀπέταλες κυρίως τὸν ἀποφασιστικώτερον παράγοντα ὁ ὁποῖος ἐδάρυνεν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς πολιτικῆς καταστάσεως εἰς ὁλόκληρον τὴν Βαλκανικὴν. Ἐν ὅψει τῆς ὑπαρχούσης καὶ ἐντεινομένης διαστάσεως μεταξύ Τίτο καὶ Κόμινφορμ, εἶχον κατανοηθῇ ἀπολύτως καὶ ἀπὸ τὸ κομμουνιστικὸν στρατόπεδον αἱ συνέπειαι μιᾶς ἑλληνικῆς νίκης εἰς τὸ Βίτσι. Εἰς μίαν διαταγὴν τὴν ὅποian ἐξέδωσεν ὁ Ζαχαριάδης εἰς τὰς 9 Αὐγούστου καὶ εἰς τὴν ὅποian ἐκάλει τοὺς σλαβοκομμουνιστὰς νὰ ἀμυνθοῦν μέχρις ἐσχάτων, ἐλεγεν ὅτι ἡ ἀπώλεια ἡ ἢ διατήρησις τοῦ Βίτσι θὰ εἶχε ἀποφασιστικὴ ἐπίδραση σ' ὅλη τὴν διαμόρφωσιν τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ἐξελίξεων.

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον εἰς τοῦτο. Ἡ στρατιωτικὴ καὶ πολιτικὴ κατάστασις διεμορφώθη πράγματι ἀποφασιστικῶς. Ὅχι ὅμως ὅπως τὸ ἐντεινόμενον τὸν ἑλληνοῦ ὅριον. Ἐνθὺ ἡ κυρία αὐτῆς προσπάθεια μέχρι τοῦδε ἦτο ἡ κατάκτησις τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς μεθόδου τῆς κομμουνιστικῆς πέμπτης φελλας καὶ ἡ ὑποδούλωσις καὶ ὁ ἐξανδραποδισμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τώρα εἶναι ἡναγκασμένη νὰ σκεφθῇ τὸ πῶς θὰ διατηρήσῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὴν Ἀλβανίαν τοῦ Χοτζα, τοῦ ὁποίου τὸ καθεστῶς ἐλπίζει νὰ κλονίζεται ἐκ θεμελίων.

Ἀπομεινωμένον λόγῳ τῆς ἀποστειρίας τοῦ Τίτο ἀπὸ τὰς λοιπὰς χώρας τῆς Κόμινφορμ, τὸ κομμουνιστικὸν καθεστῶς τῆς Ἀλβανίας διέρχεται σήμερον σοβαρὰ κρίσιν. Ἡ οἰκονομία τῆς χώρας εὐρίσκεται εἰς ἄλλαν κατάστασιν. Ἐξεγέρσεις δὲ τῶν ἀντικομμουνιστικῶν στοιχείων σημειοῦνται εἰς ὅλην τὴν ἑκτασιν αὐτῆς. Αἱ ἀπὸ καιροῦ κυκλοφοροῦσαι περὶ τοῦτου φήμαι δὲν ἀπέχουν φαίνεται τῆς ἀληθείας. Πρόσφατος ἐκπομπὴ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῶν Τιράνων ἀνεκοίνωσε διαταγὴν τοῦ Χοτζα περὶ ἀφοπλισμοῦ καὶ ἐγκλεισμοῦ εἰς στρατόπεδα συγκεντρώσεως παντός ἐνόπλου στοιχείου κυκλοφοροῦντος ἐπὶ τοῦ Ἀλβανικοῦ ἐδάφους. Εἰς τὴν ἐνίσχυσιν ἀκριβῶς τῶν στοιχείων τοῦτων καὶ τὸν συντονισμόν τῆς δράσεώς των πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος ἀποβλέπει ἡ συσταθεῖσα ἐν Νέζι Ὑδρική τὴν 27ην Αὐγούστου «Ἐπιτροπὴ Ἐλευθέρων Ἀλβανῶν».

Ἡ σύστασις τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, πρὸς τὴν ὅποian ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις οὐδεμίαν εἶχεν ἀνάμειξιν, καθ' ὅσον ἀπαρτίζεται ἀπὸ ἀντικομμουνιστικὰς ὁμάδας εὐρισκομένης κυρίως εἰς Ρώμην, Παρίσιους καὶ Νέαν Ὑόρκην, κατέστη ὥστ' ὅσον δυνατὴ κατόπιν τῆς νίκης τῶν ἑλληνικῶν ὁπλιν.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ Π. ΣΠΗΛΙΑΚΟΣ

Τὸ χειμῶνα τοῦ 1940 πρῶτος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐνίκησε στὸ Γράμμο τὸ φασισμό τοῦ Μουσολίνι. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1949 πάλι πρῶτος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς κατετρόπωσε ξανά στὸ Γράμμο τὸν κομμουνιστοφασισμό τῆς Κόμινφορμ.

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΤΙΤΟ

Με τὸ καθεστὼς τοῦ στρατάρχου Τίτο δὲν μᾶς συνδέει τίποτε ἀπολύτως τὸ συναισθηματικόν, τίποτε τὸ θετικῶς πολιτικόν. Ὁ στρατάρχης τρία δλόκληρα ἔτη ἔστειλε στὴν Ἑλλάδα ὅπλα καὶ πολεμοφόδια καὶ νάρκες, ποὺ ἐσκότωναν καὶ ἐσακάτευαν χιλιάδες Ἕλληνες καὶ ἀπωρρᾶνιζαν χιλιάδες παιδιά. Ὁ στρατάρχης ἐνεθάρρυνε καὶ προέτρειβε νὰ σηκώσουν τὰ ὅπλα ἐναντίον τῆς χώρας των τοὺς ἀναξίους κομμουνιστὰς Ἕλληνας. Τοὺς ἐδικαιολογοῦσε καὶ τοὺς ἐπροστάτευε, τοὺς ἔδιδε ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα, τοὺς ὑπεστήριζε διεθνῶς, τοὺς ἔδιδε καταφύγιο, ἦταν κεκρηυγμένος ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἀβυσσος δλόκληρη μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Τίτο. Εἴμεθα δημοκράται καὶ θὰ μείνωμε δημοκράται, παρ' ὅλα ὅσα ὁ στρατάρχης λέγει γιὰ μᾶς, ἐνῶ ὁ ἴδιος εἶναι ἀκόμη ἕνας ἀπολυταρχικὸς δεσπότης, παρ' ὅλα ὅσα λέγει γιὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἀκόμα καὶ τώρα δὲν παραλείπει καμμία εὐκαιρία ὁ στρατάρχης διὰ νὰ συκοφαντῇ τὴν Ἑλλάδα, διότι ἡ Ἑλλὰς ἐτόλμησε νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἀποπειραν αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του νὰ ἀποσπᾶσουν ἀπὸ αὐτὴν μὲ τὴν μέθοδον τοῦ κομμουνιστικοῦ «ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος» ἐθνικὰ τῆς ἐδάφει. Ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ στρατάρχου ἠκούσθη τὸ πρῶτον ὁ ὅρος «Μακεδονία τοῦ Αἰγαίου». Ἀτελείωτη σειρά ὁμολογιῶν καὶ αὐτοαποκαλύψεων δὲν ἀφήνει καμμίαν ἀμφιβολίαν τόσον ὡς πρὸς τὴν συμμετοχὴν τοῦ Τίτο εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλήν, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὰ συνεχιζόμενα ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος αἰσθηματὰ του.

Δὲν εἶναι λοιπὸν δυνατόν καὶ δὲν δικαιούμεθα νὰ ξεχάσωμε ὅσα μᾶς ἔκαμε ὁ Τίτο: Τὸ αἷμα τῶν παιδιῶν μας, ποὺ μᾶς ἐστοίχισαν οἱ νάρκες του, τὰ ὄρφανά μας, τὴν καταστροφὴ τῆς ὑπαίθρου, τὴν ἀναστολὴ τῆς ἀνοικοδομήσεως, τὴν συναφὴ μὲ τὴν ἀμυνὰ μας δυστυχία τοῦ λαοῦ μας.

Κάτω ὅμως ἀπὸ τὸ πρῶτον αὐτῶν τῶν γεγονότων καὶ αὐτῶν μας τῶν δικαιολογημένων συναισθημάτων θὰ πρέπῃ νὰ ἐξετασθοῦν καὶ οἱ ἐπίμονες προσπάθειες τῶν χθεσινῶν του συμμάχων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλήν νὰ ἐμφανίσουν σήμερον τὸν Τίτο ὡς μεταβαλόντα αὐθορμήτως καὶ οὐσιαστικῶς στάσιν ἀπέναντί μας, ὅλαι αὐταὶ αἱ συνεχιζόμεναι ψευδολογίαι των περὶ συμμαχίας μας μὲ τὸν στρατάρχην ἢ περὶ συνεργασίας εἰς τὰς ἀντισυμμοριακὰς

ἀπόδειξε, πῶς δὲ διστάζει καὶ γιὰ τὰ δυσκολώτερα ἀκόμη πράγματα. Στὴν ἀράχην π.χ. ἔδωσε ὀχτῶ μάτια. Καὶ μάλιστα δυὸ ἀπ' αὐτὰ εἶναι σωστά τηλεσκόπια.

Ὁ ἄνθρωπος ἀναγνώρισε μὲ τὸν καιρὸ τοὺς περιορισμοὺς ποὺ παρουσιαζόνταν στὴν ἱκανότητα τῆς ὁράσεώς του, ἐξέτασε τὴν αἰτία τους καὶ ἀπὸ τῇ μελέτῃ αὐτὴν προσπάθησε νὰ ὠφεληθῇ.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενο)

ἐπιχειρήσεις. Δὲν θὰ ἐθεωροῦμεν οὔτε ἐμεῖς, οὔτε ὁ πραγματικὰ ἐλεύθερος κόσμος τὰς ψευδολογίας αὐτὰς συκοφαντικὰς διὰ τὸν Τίτο ἐὰν ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὴν πραγματικότητα, διότι θὰ ἦτο πρᾶξις τιμητικὴ δι' αὐτὸν καὶ ὄχι ἀξιόμηπη ἢ σιωπηλὴ ἔστω ἀναγνώρισις τῆς μεγάλης ἀδικίας ποὺ ἐπροξένησε εἰς τὴν Ἑλλάδα—τὴν πιστὴν σύμμαχον τῆς Γιουγκοσλαβίας εἰς τὸς ἀγῶνας—καὶ ἡ ἀντίστοιχος οὐσιαστικὴ καὶ ἐπιβαλλομένη ἐπανόρθωσις, θὰ ἦτο πρᾶξις συντελοῦσα ἀναμφιβόλως εἰς τὴν κατοχύρωσιν τῆς διεθνούς εἰρήνης ἢ αὐθόρμητη καὶ οὐσιαστικὴ ἀποχὴ ἀπὸ κάθε ἐπέμβασις εἰς τὰ ἐσωτερικά μίᾳς γείτονος χώρας, καὶ ὄχι προδοσία τοῦ ἔργου τῆς εἰρήνης, ὅπως διατυμπανίζουν οἱ δοῦλοι ψευδοσοσιαλισταὶ καὶ ψευδοδημοκράται τῶν Δορυφόρων καὶ τῆς Μόσχας. Ὅτι εἶναι ἀληθῶς χαρακτηριστικὸν εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον, εἶναι ἡ νέα αὐτοαποκάλυψις ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν πρώτην πραγματικὴν ἔστω εἰρηνικὴν πρόθεσιν τοῦ στρατάρχου διαβλέπουν «προδοσίαν τοῦ σοσιαλισμοῦ». Καλοῦμεν, μὲ τὴν ἀφορμὴν αὐτήν, ὅλον τὸν κόσμον νὰ δῇ ἀκόμη μίαν φορὰν ποῖα εἶναι ἡ πραγματικὴ τῶν στάσεως ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος καὶ ποῖος εἶναι ὁ «σοσιαλισμός» των. Τὸν καλοῦμεν νὰ διαπιστώσῃ τὸν κυνισμόν μὲ τὸν ὁποῖον οἱ μὴ βοηθοῦντες, δῆθεν, τὸν συμμοριτισμόν Ἀλβανοὶ καὶ Βούλγαροι σπεύδουν νὰ διακηρύξουν τὴν μὲν ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἐσωτερικά μας ὡς ἐν σοσιαλιστικὸν καὶ ὑπέρτατον καθήκον ὅλων των «λαϊκοδημοκρατιῶν» τὴν δὲ ἀποχὴν ἀπὸ τὴν ἐπέμβασιν προδοσίαν τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τῆς εἰρήνης. Καλοῦμεν τὸν κόσμον νὰ σημειώσῃ τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν καὶ νὰ μὴ τὴν ξεχάσῃ ὅταν αὔριον ἢ μεθαύριον οἱ «φίλοι» αὐτοὶ τῆς εἰρήνης θὰ διαρρηγγύνουν καὶ πάλιν τὰ ἱμάτιά των, διὰ νὰ ἀποδεικνύουν τὸ πόσον εἶναι «ἀφροσιωμένοι» εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς καλῆς γειτονίας αὐτοὶ καὶ πόσον τταλομεν ἐμεῖς διὰ τὴν ἀνωμαλίαν εἰς τὰ Βαλκάνια.

Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ αὐθόρμητον εἰς τὴν λεγομένην στροφὴν τοῦ Τίτο, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀκόμα οὐσιαστικὴ στροφή εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος στάσιν του. Ὅταν πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰ Σκόπια ὤμιλει διὰ τὸ πόσον ἦτο καὶ μένει ριζωμένη μέσα στὴν καρδίαν τοῦ ἡ προσήλωσίς του πρὸς τὸ ἐγκληματικόν, δῆθεν ἀπελευθερωτικόν, κίνημα τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν, ἔλεγεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον περισσότερον ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πραγματικότητα. Ὁ στρατάρχης λυπεῖται βαθύτατα διότι ἀπέτυχε ἡ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλή. Ἀναγκάζεται ὅμως καὶ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν πραγματικὴν ἐκείνην τὴν διοίαν ἐδημιουργήσε μὲ τὸ αἷμα τοῦ ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη μεταβολὴ εἰς τὴν στάσιν του. Ἡ ἀνάγκη, ὁ ψυχρὸς ὑπολογισμός, ἡ διαπίστωσις τοῦ γεγονότος ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ αἱ ὀρδαί τοῦ Ζαχαριάδη γίνουν ἐντελῶς ἄχρηστοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, θὰ μεταβληθοῦν εἰς μισθοφόρους τῆς Κόμινφορμ ἐναντίον του, αὐτὰ καὶ μόνον αὐτὰ ἔχουν καθορίσει τὸ περιεχόμενον τῆς λεγομένης στροφῆς του.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

«Ο ΑΛΛΟΣ»!

ΕΚΕΙΝΟΣ κι' ΕΚΕΙΝΗ έχουν άρα-
ξει από πολλή ώρα σάν θαλασσο-
δαρμένες βάρκες σέ μία άκρογυαλιά
του Σαρωνικού. ΕΚΕΙΝΗ, όμοια μέ
τούς πειρασμούς του... 'Αγίου 'Αν-
τωνίου! ΕΚΕΙΝΟΣ, στρατιωτικός
κομψός μέ μιση ντουζίνα έξάμνη,α
της έσοδείας που ξέχασε πιά την...
προϊστορική ήμερομηνία της κατατά-
ξεώς της... Συζητούν σιγανά — λές
και φοβούνται μή τους άκούσει ό
Χαιρόπουλος και τους κάνει... «αί-
σθηματικό διάλογο»!

ΕΚΕΙΝΗ (ναζιάρικα σάν την καρ-
δερινούλα τον καιρό των ζαχαρωμά-
των της). Μου τό είχες ύποσχεθεί...
ΕΚΕΙΝΟΣ (παγερά). 'Εχεις βλέπω
γερή μνήμη!

ΕΚΕΙΝΗ (τό νάζι έντεινεται). Μά,
βέβαια αγαπούλα μου. Νά παντρευ-
τούμε πιά. Νά χτίσουμε τή φωλίτσα
μας, τό νοικοκυριό μας. Δέν θές;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Μά...

ΕΚΕΙΝΗ. 'Υπάρχουν πάλι έμπό-
δια;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά). Βέ-
βαια και υπάρχουν!

ΕΚΕΙΝΗ (άπελπισμένα, σάν... δη-
μόσιος υπάλληλος). Τό μοναδικό έμ-
πόδιο. Ός τώρα ήταν ό μπαμπάς
σου. 'Όπως όμως μου λές δέν έχει
πιά αντίρρηση...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Ξέρεις χρυσή μου, δέν
είναι μόνο αυτός.

ΕΚΕΙΝΗ ('Είνα σμήνος άμφιβολιών
πετά στους ούρανούς των ματιών
της). Είναι τίποτα άλλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σάν τον Χέλμη όταν
άρνείται αύξηση μισθών). Μή μέ
φέρνεις σέ δύσκολη θέσι...

ΕΚΕΙΝΗ (άγρια). Ποιά είναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Δέν είναι «ποιά», είναι
«ποιός»!

ΕΚΕΙΝΗ. «Ποιός»! Μήπως ό τιμά-
ριθος της ζωής;

ΕΚΕΙΝΟΣ. 'Όχι!

ΕΚΕΙΝΗ. 'Ο πόλεμος;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Ούτε!

ΕΚΕΙΝΗ. Ποιός τότε; Μήπως ό
φόβος άν θά σου είμαι πιστή;

ΕΚΕΙΝΟΣ. 'Όχι παιδί μου, όχι!

ΕΚΕΙΝΗ. Τότε; 'Ελα πές μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ. 'Ο λοχαγός μου! 'Ο
λοχαγός μου, παιδί μου, που είναι
ικανός την πρώτη νύχτα του γάμου
νά μέ βάλει σκοπό στό... Διοικητή-
ριο κι' έσύ νά κοιμηθής άγκαλιά μέ
τό... πολύφωτο του σαλονιού!

*Η 'Αλβανία έκτελεί γυμνάσια
του στόλου της!...

ΚΟΛΟΚΥΘΟΚΟΡΦΑΔΕΣ

Του έκλεκτου μης συνεργάτου
ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗ
Κανατά!

'Ανάγκη πάσα παρίσταται όπως δοθή
άμεσος λύσις επί του γλέγοντος ζητή-
ματος που άνεπτύξαμεν άνωτέρω διά
μικρών. Τό ζήτημα αυτό δέν είναι μία
άπλη υπόθεσις. Είναι θέμα που άπα-
σχολεί την μιση ύδρόειον και τον
Καρβασαράν 'Η έμπεριστατωμένη άνά-
πτυξις του ζωτικού αυτού ζήτηματος
είναι ίκανή νά πείση και τον πλέον ά-
πιστον περί της πειστικότητας της κα-
λής μας πίστωσης. 'Αρχετά άλλωστε μάς
άλλαξε την πιστιν ή άπιστία των μορο-
πίστευτων έμπιστων! 'Αλλά... Θα έπα-
νέλθωμεν αύριον!

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΝΑΤΑΣ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑΙ

“ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ!”

Είς τό γήπεδον του «Πανεκροταφεια-
κού» εδόθη τον μήνα που δέν έχει Σάβ-
βατον τό άναμενόμενον μετά άγωνίας
ποδοσφαιρικόν μάτς μεταξύ των ομάδων
«Σκυλοπνιχτιζή» και «'Αντεροβγαλι-
κής». Κατά τό πρώτο ήμιχρονιον ό έξω
άριστερά Μακρυποδάρας έξώρριξε τά μά-
τια του έξω δεξιά Κοντοφανέλλα, δεδο-
μένου ότι ό Μακρυποδάρας κατείχε θέ-
σιν σύμφωνον προς τά... πολιτικά του
φρονήματα. Σέ μία θαυμάσια καθοδό
του ό Κυρεκλοπόδαρος, έβαλε τό πρώτο
γκόλ στους «Σκυλοπνιχτες», ενώ ό τερ-
ματοφύλαξ Σαμιαμίδης έκανε χαρακίρι
άπό την άπελπισίαν του, τρώγοντας ένα
ψάρι του Μαρόκου! Τό πρώτο γκόλ ύ-
πεδέχθησαν ένθουσιώδεις έκδηλώσεις
ύπό του πλήθους μέ άποτελέσματα 50
νεκρούς και 85 τραυματίας.

Κατά τό δεύτερον ήμιχρονιον οι άν-
τιμαχόμενοι παίκται Ξεροσταλίσσης, 'Α-
πολυράδης, Καταβροχτήρης, Καλαμπα-
λίκης και Καλαμπούρης καθήλθον εις
τό γήπεδον μέ 4 πολιβόλα και 8 χει-
ρομπομπίδες. Την εγνεγή των αυτή χει-
ρονομίαν υπεδέχθη και πάλι τό κοινόν
μέ άλλους 65 νεκρούς και 96 1/2 τραυ-
ματίας. 'Ο μισός ήταν κάποιος Δημό-
σιος υπάλληλος ως διεπιστώθη άργό-
τερα 'Η έπιτροπή περί τό τέλος του
δευτέρου ήμιχρονιου άντικατέστησε τους
παίκτας διότι ούδεις ζών ύπήρχε επί
του γηπέδου. 'Αποτελέσματα του φιλι-
κού αυτού άγώνος ήτο νά δορηθή εις
τόν κάθε ποδοσφαιριστή άνά μία μπάλα,
γιά νά μη ξανατασκαωθούν άλλη φορά
και οι 22, γιά τό ποιός θά την άπο-
κτήση. 'Ο καθένας μία δική του!!

Νικητρία ήμάς ή «'Αντεροβγαλιζή»,
μέ γκόλ 5-1. 'Ως διεπιστώθη άργότερα
άπαντες οι παίκτες της ήσαν κάτοικοι
τών... Νέων Σφαγείων!

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ
('Από τό «Πρώτων Βοηθειών»)

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ

Καλοκαίρι

Τώρα πούχει ακόμα ζέ-
δέν μάς μένουν δυστυχ-
τώρα ακόμα πού φυσάει
κι' έχουν χαρά θεού,
έπιδαλλεται—όπως λέν
νά είπωθώμε λίγοι στί
—μία καθ' άρχαν σέ μά
στίχοι άποχαιρετισμού

Γειά σου έρε καλοκαίρι
γιατί είσαι έποχή πού
τόν βολεύεις τον καλή
μέ λιγάκι πασατέμπο
Τα έρωτολόγια θαρρείς
και χαρέμι της Βαγδά
Βλέπει «'Εκείνη» τον κ
και «'Εκείνος» άπ'τή ζέ

Γειά σου καλοκαίρι, π
και τους λάτρεις εύνοε
κάποιους δύστυχους θ
πως θά θγάλουν κάτι
Και μπανίζουν τις γυναί
κάνοντας τις μέ τά μά
Είναι τακτικοί θαμώνε
εις την θέσιν των παρόν

Είσαι όμορφη έποχή, κ
κι' όμοιά σου μέσα στό
Μέ πουκαμισάκι σκέτο
ό μπατίρης ατοράτως
τόν χειμώνα ή κοπέλλ
άφοι άπ τά πολλά τά
Τώρα όμως μέ τη ζέστ
και σέ λίγο άσφαλώς

Καλοκαίρι έχεις χάρι,
γι' αυτό άδίστακτα μπρ
Μέσ' στής νύχτας τη σ
για μία κόρη «πού στα
μ' άν θυμάται ό μπαμπ
τόν κιθάρωδα ξεπλένει

Μόνο αυτά 'Έχει και
τ' όμορφο καλοκαίρι
'Απ' τη ζέστη θέλεις—ή
οί γυναίκες άπαιτούν
Κι' έτσι οι σούζγοι, κυρί
και στό μέτωπό τους νο
Είλν' εδχαριστο οι γυν
γιατί έτσι κι' οι φανταρ

—Γιά πουργάρια όμως
Βρέ παιδιά μέ καλοκα
Καλοκαίρι εύλογημένο
τών κομμουνιστών, των
Καλοκαίρι πάλι έφέτος
ήρθε μία καινούργια Δ
Κι' άσφαλώς στού φετα
τών κομμουνιστών ή όρ

ΓΡΑΜΜΟΣ ΒΙΤΣΙ

ΕΣ ΓΕΛΟΙΟΥ

καίρι του Γ. ΛΑΖ

πύρι: ακόμα ζέστη κι' από το καλοκαίρι
με μόνον δυστυχώς παρά μόνον μέρες λίγες
πύρι: πού φυσάει απαλότατο αέρακι
πύρι: γάρ Θεού, κι' είναι και παχύτες οι μύγες
πύρι: —όπως λένε— από τυπική ευγένεια
πύρι: αθάνατοι στίχοι εύθυμοι, σατυρικοί
πύρι: και λαχαν σε μάς και τα χτένια και τα γένια!—
πύρι: άποχαιρετισμού, αλλά ούδόλω λυρικοί!

ου έρε καλοκαίρι, πού σε χαιρώμαι ιδιαίτε-
ίσα: εποχή πού εύδοκίμει ό έρωας [πως
πύρι: λένεις τον καυμένο με μιά κρύα λεμονάδα
πύρι: άκι πασατέμπο και με... λίγη πρασινάδα!
πύρι: ούτολογα θαρρείς και ακούγονται πιο φίνα
πύρι: πέρι της Βαγδάτης γίνεται όλη ή Άθίνα.
πύρι: «Έκείνη» τον καλό της, όπως τό πανί ό ταύρος
πύρι: κείνος απ' τη ζέστη γίνεται πολύ... πιο λαύρος...

ου καλοκαίρι, πούσαι υπεράνω όλων των νόμων
πύρι: ές λάτρεις εύνοεις θεαμάτων παρανόμων
πύρι: ές δύστυχους θνητούς πού απ' άφέλεια νομίζουν
πύρι: ε βράζουν κάτι τι, έάν συνεχώς μπανίζουν...
πύρι: τανίζουν τις γυναίκες πού μπανιάρουνε στις πλαζ
πύρι: τις με τά μάτια ένα... οφθαλμικό μασούζ!
πύρι: τακτικοί θαμώνες της Γλυφάδας και της Βούλας
πύρι: θέσει των παρόντες από της γλυκειάς αυγούλας!

πύρι: εποχή, καλοκαίρι, καλοκαίρι
πύρι: διά σου μέσα στο χρόνο, εποχή δεν έχει ταίρι.
πύρι: οκαμιάκι σκέτο και κοντό βρακι άκορη
πύρι: ίσως αυτομάτως μεταβάλλεται σε... κόρη!
πύρι: μόνον ή κοπέλλα πώς να μάς φανή ώραία
πύρι: επ' τά πολλά τά ρούχα γίνεται... Καπνικαρέα!
πύρι: όμως με τη ζέστη μία χαρά δικαιολογείται
πύρι: λίγο άσφαλώς σαν την Εύα θά την δήτε...

πύρι: έχεις χάρη, έχεις όμως και ρομάντζα
πύρι: τό άδίστακτα μπροστά σου κάνω μία ρεθερντζα.
πύρι: της νύχτας τη στιγμή ξάφνου ακούγεται ναντάδα
πύρι: ή κόρη «πού σταυρό στο λαιμό είχε κρεμάσει»
πύρι: θυμάται: ό μπαμπάς της μέ' νερό από μπουγάδα
πύρι: θαρρώ ξεπλένει, ίσως έτσι και... εραχνιάσει!...

πύρι: κατ'ά Έχει και άλλα προτερήματα σπουδαία
πύρι: ρφο καλοκαίρι, κι' ούτε είν' τά τελευταία.
πύρι: ζέστη θέλεις— ίσως— άπ' τη θέρη πούνα τόση
πύρι: αίκας άπαιτούν διπλάσια έρωτος δόσι.
πύρι: οι σύζυγοι, κυρίως, όπως πάντα την πληρώνουν
πύρι: ό μέτωπό τους νοιώθουν δυο κεράτες να φυτρώνουν
πύρι: ύχριστο οι γυναίκες έρωτα να μάς γυρεύουν
πύρι: έτσι κι' οι φαντάροι... όσονάνε... την δολεύουν!

πύρι: πουρνάρια όμως πάνω και παράτησα τό γάμο!—
πύρι: υδιά με καλοκαίρι δεν κερδίσαμε στο ΓΡΑΜ-
πύρι: ταίρι: εύλογημένο πού κατά τά είωθότα [ΜΟ;
πύρι: μπουμιστών, των σλαβων, τους άλλαξαμε τά φώτα.
πύρι: ταίρι: πάλι έφέτος— πρέπει να τό υπενθυρίσω;—
πύρι: ια καινούργια Δόξα, πήραμε τό ΒΙΤΣΙ πίσω!
πύρι: φιλώς στού φρετινού του καλοκαιριού τη ζέστη
πύρι: σμιμουνιστών ή ώρα, ή στερνή πλέον έπέστη!

Γ. ΛΑΖ.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ!

«Ο κ. Λοχαγός στο γυιό του: —Θές λε-
φτά να πάς Σινεμά; Νά βγής στην... άνα-
φορά για να σου έγκρίνω...»
(Ν. Καστανάκη)

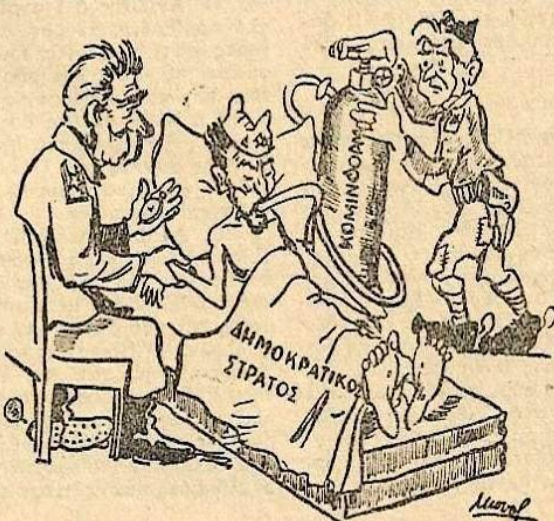

ΧΟΤΖΑ: «Αν δεν πληρώσεις νοίκι, μπί-
ρομ, θα σε έξωσω κι' εγώ...»

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ:

— Κάνω πλάτες στον έτι'ιοχ'ά με την
νταντά μου, γιά να υ' έχει επ' όρη του
διαν θα πάω... στρατιώτης (Ν. Καστανάκη)

ΘΕΑΜΑΤΑ

ΤΑΓΙΧΗΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ:

«Οί 'Απαχήμες των 'Αθηνών».

ΛΟΧΑΓΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ:

«Μοντέρνος Καζανόβας»

ΛΟΧΑΓΟΣ ΧΑΣΤΑΛΗΣ: «Πο-
λύ καλό για τό τίποτε»

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΙΝΗΣΕΩΣ: 'Αρχεΐ

ΥΠΗΓΟΣ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ:

«'Απολύτρωσις»

ΑΝΘΙΓΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ: «Κα-
τηγορώ!»

ΥΠΗΓΟΣ ΤΡΑΝΤΑΣ: «Σεβάζ ό
Θαλασσινός»

ΑΝΘΙΓΟΣ ΓΩΓΟΣ: «'Η καρδιά
του πατέρα»

ΕΛΛΑΣ-ΝΙΚΗ: «Αιώνιοι 'Ερα-
σαι»

ΚΥΠΡΟΣ: «Δός μου πίσω τό
παιδί μου»

Ε.Σ.Α. «Υποβρύχιος τρόμος»

ΤΙΤΟ: «Όταν ό πόθος ξυπνάει
άργά!»

ΒΙΤΣΙ: «'Ο-Κέν!»

ΓΡΑΜΜΟΣ: «'Επέλασις 'Αετών».

ΠΕΙΘΑΡΧΕΙΟΝ: «Πύργος των
στεναγμών»

ΣΤΑΛΙΝ και Ν.Ο.Φ.: «'Ο 'Αλή
Μπαμπάς και οι 40 κλέφτες»

ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ: «Τά κόκκινα πα-
πούτσια» (...στό χέρι!)

ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ: «Σκλάβο
των Πειρατών».

ΔΗΛΩΣΙΣ

«'Η Διεύθυνσις του περιοδικού
μας παρακαλεί όποιον θά κατορ-
θώση να εύρη κωμικών ή εύθυμον
ό,τιδήποτε εκ των άνωτέρω, να μάς
τό γνωστοποιήση, διά να γελάσωμεν
και ήμεΐς. 'Αποκλείονται οι μεσίται
και οι κολακες...»

ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ: Πώς
πάει ό σφυγμός, θείε;
ΣΤΑΛΙΝ: Γά ίδια και
χειρότερα. 'Ετοιμασθήτε
για κηδεία!

(Τού κ. Μ. Μπο-
σαντζόγλου)

Γ. ΛΑΖΑΡΙΔΗ ΝΕΙΣΤΑΦΛΟΚΕΣ 6ΤΙΣ ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ

2ον 'Ο "Αγγελος όμως πήρε από τον πατέρα του. Πήρε από εκείνον όλη την φιλογερή και ανήσυχη ψυχοσύνθεσί του. "Εβλεπε αυτός —όπως κι' ό μακαρίτης— τό κάθε τί με ψυχρή ματιά και πίστευε στην "Ελλάδα κι' όλη την δύναμη της ψυχής του... "Ανοίγωντας τά φυλαγμένα χαρτιά του πατέρα του διάβασε τις μυστικές σημειώσεις του. τις ιδέες του, τις σκέψεις του, ακόμα και τά σχέδια που είχε κάνει εκείνος για την μέρα που θά βρισκόταν ή "Ελλάδα έλευθερη...

"Ετσι όλες οι καθαρά έλληνιστικές σκέψεις του Παντελή Σιφναίου πέρασαν στον γιό του. "Ενα πανομοιότυπο του πατέρα του, σέ σημείον που άν έκλεινες τά μάτια σου θά νόμιζες πως άκουγες εκείνον νά μιλάει. "Υπήρχε ακόμα και όλη ή άλληλογράφία του Παντελή με την Φιλική "Εταιρία, με τούς όπλαρχηγούς και οι προθέσεις του Παντελή νά διοικηθεί ή "Ελλάδα, όταν θά έλευθερωτότανε, από τούς ίδιους τούς "Ελληνες που αγωνίστηκαν γι' αυτήν...

Με τις ίδιες ιδέες μενάλωσε και ποτίστηκε κι' ό "Αγγελος Σιφναίος... Ποτέ δέν μπόρεσε νά δει με καλό μάτι την Διοίκηση του "Οθωνα, γι' αυτό και τάχτηκε με την αντίοθωνική παράταξη.

"Ο "Αγγελος ύπήρξε σ' όλη του τη ζωή άληθινός "Ελληνας με άγνές διαθέσεις και καθαρές σκέψεις. Είχε όμως τό φοβερό έλάτωμα νά μήν μπορεί νά καταλάβη ότι δέν σκεφτόντουσαν όλοι τό ίδιο... Δέν μπόρεσε νά διασθανθεί ότι οι περισσότεροι αντίοθωνιστάι προσπαθοῦσαν νά διώξουν τόν ξένο Βασιλιά όχι από άγνή έλληνολατρεία αλλά από άτομικό μικροσυμφέρον.

"Ετσι και ό νεώτερος Σιφναίος έπεσε στην δυσμένεια της νεώτερης "Αθηναϊκής Κοινωνίας. "Προδότης, ίδιος ό πατέρας του!... ήταν τό νέο ψιθύρισμα της πόλης που κυκλοφορούσε εις βάρος του.

Αυτός όμως τουλάχιστον μπόρεσε μόνος του νά δώσει την μόρφωση που ήθελε στα παιδιά του. Τά μεγάλωσε σύμφωνα με τις πεποιθήσεις του και όταν πέθανε σχετικώς νέος—50 χρονών—δέν κατόρθωσε τίποτα παραπάνω από του νά μήν έρβη ποτέ σέ ψυχική έπαφή με τούς συνανθρώπους του. Μόνο αντίπαθεια και μίσος τον τριγύρισε σ' όλη του τη ζωή.

Αυτό ήταν τό δεύτερο παιχνίδι της Μοίρας εις βάρος των Σιφναίων... Παιχνίδι που δέν έπρόκειτο ποτέ νά τελειώσει...

Δ'.

"Η μικρή "Αθήνα μεγάλωνε... Πρός όλα τά σημεία του όρίζοντα άρχισαν νά κτίζονται σπίτια, μικρά φτωχά και μεγάλα, πλούσια—σωστές σπιταρόνες! "Από τό Θησείο ως πέρα στα Πατήσια, πάνω άπ' τόν "Αρδητό, ως τόν Πειραιά και ένα-δυό στο Φάληρο. Καινούργιοι άνθρωποι άρχισαν νά κυκλοφορούν στους δρόμους. Πρίν λίγα χρόνια όλοι οι "Αθηναίοι ήσαν γνωστοί μεταξύ των και χαίρειόντουσαν στο δρόμο—λές κι' αποτελούσαν μία μεγάλη οικογένεια. Τώρα όμως αυτό δέν μπορούσε νά συμβεί πιά. "Η "Αθήνα είχε πάρει την όψη της μεγάλης πόλης. "Ηρθαν νέες αντιλήψεις. νέες άρχές καινούργιες προοπτικές. "Η εύρωπαϊκή νοοτροπία άρχισε κι' αυτή νά έπιβαletαι στην "Αθηναϊκή κοινωνία. Τό εύρωπαϊκό ντύσιμο κυριάρχησε και τά τελευταία παριζάνικα μοντέλλα φορόντουσαν από τις ώμορφες "Αθηναίες σύγχρονα σχεδόν με τις Παριζιάνες.

"Ηταν χάρμα τά Κυριακάτικα πρωινά νά καμαρώνεις την παρέλαση των καλοντυμένων κυριών με τούς κομπούδες συνοδούς των, στα μόνιπα με τούς κλασικούς Ντορήδες.

Νέες φυσιογνωμίες κρατούσαν τώρα τό ενδιαφέρον της κοινής γνώμης και τό γενικό πρόσταγμα της αναγέννησης τό έδιναν οι νεοροί των πλούσιων σπιτιών που γύριζαν ύστερα από μία μικρή μετεκπαίδευση στο Παρίσι και στο Λονδίνο.

"Η Κηφισιά έγινε κέντρον όλου του καλού κόσμου.

"Εκεί μεταξύ μιās καντριλίας και ενός ποτοῦ συνεζήτουνο όλα τά ζητήματα που άπασχολούσαν τόν κόσμο. "Από την πολιτική ως τό νέο έργο που άνέβασε τό Θέατρο του Φαλήρου, και από τά οκάνδαλα κάποιας πεταχτής κυρίας ως τάς νεες δηλώσεις του Τρικούπη περί Κωπαίδος.

Κι' έγραφε πιά ό Σουρής με τό άθάνατο χιούμορ του: «"F! "Ας άφήσ'ημ ν λοιπόν τά πράγματα του Κράτους κι' άς τρεξώμεν στην Κηφισιά μ' όμίλ υς φιδροτάτους!

Χίλια δυό ζητήματα, χίλια δυό πράγματα γέμιζαν την "Αθήνα. "Ο πρίγκηπος Μουρούξης με την άλόγιστη και γοητευτική παλληκαριά του, ό Δηλιγιάννης με τις πολιτικές του αντιγνωμίες, ή έπανάσταση της Κρήτης, ή ένηλικίωση του Διαδόχου, τό νέο Σύνταγμα, ή καυγάδες της Βουλής, ή ήρωική φυσιογνωμία του Παύλου Μελά, ό Συγγρός, οι αιώνιες απαιτήσεις των Σλαύων για την Μακεδονία.

"Ενα σωρό άγωνίες και πόνοι ενός Λαού που γενόταν ύστερα από μία τετρακοσιόχρονη σιωπή και θλίψη. Θαρρείς και ή "Αθήνα προσπαθοῦσε μέσα σέ μία έκταστική χρόνια νά έπανακτήσει τόν χαμένο καιρό κατά τό διάστημα του όποιου οι άλλοι εξέλειχτηκαν και έγιναν πολιτισμένοι.

Οι Σιφναίοι μέσα σ' αυτή την βιαστική, την άσπρα-πιαία πρόοδο της πόλης των, χάθηκαν. Τό όνομά των δέν μπόρεσε νά έπιπλεύσει—όπως κάποτε—και μοιρολατρικά σκολοιθσαν κι' αυτοί την πορεία των μέσα στην γενική εξέλιξη. "Αλλωστε οι πρώτοι Σιφναίοι που έδωσαν την αίτία της καθημερινής συζήτησης για τό όνομα των δέν ύπήρχαν πιά, και οι καινούργιοι δέν έδειχναν και μεγάλη διάθεση νά προκαλέσουν τό ενδιαφέρον της κοινής γνώμης.

Οι γενιές των διαδέχτηκαν ή μία την άλλη.

Μά, βλέπω καθαρά στα μάτια σας, την έπιθυμία νά φθάσω στην έποχή την δική μας. Τι σās νοιάζουν άλλωστε οι άγωνίες ανθρώπων που πέρασαν έδω και χρόνια έστο κι' άν έγραψαν αυτοί με τό όνομά των σελίδες με νόημα στην Ιστορία μιās πόλης.

Ε'.

"Ο "Αντώνης ό Σιφναίος όταν παντρεύτηκε την γλυκειά "Ελένη, άκουσε άπ' όλους ότι ήταν πολύ τυχερός γιατί ή γυναίκα του συγκέντρωνε όλα τά χαρίσματα της καλής συντροφού σέ μία όλόκληρη ζωή. Τά τρία των παιδιά ήρθαν γρηγορά τό ένα πίσω άπ' τ' άλλο, ό Νίκος πρώτα, ύστερα ή Ντόρα και τελευταίος ό μικρός Παντελής που ή δικιά του ζωή κόστισε την ζωή της μάνας του. Πάνω στη γέννα του, ή "Ελένη πέθανε χωρίς νά κατορθώσει νά δει τά παιδιά της μεγάλα και φτιασμένα.

"Ο "Αντώνης ανέλαβε μόνος την ανατροφή των κι' είχαν νά λένε για τό ενδιαφέρον και την άφοσίωση στα παιδιά του. Μεγαλωμένα όλα με την πιά αύστηρή και καθαρά "Ελληνική μόρφωση. Παιδιά σοβόρα και καλομαθημένα που από μικρά είχαν χαράξη ένα δρόμο στη ζωή των. "Ο Νίκος έπρόκειτο νά σπουδάσει γιατρός, ή Ντόρα με την λεπτή και εύγενική ιδιοσυγκρασία της θά άκολουθοῦσε σπουδές στο Πανεπιστήμιο κι' ό μικρός Παντελής με τόν φλογερό και φιλοκίνδυνο χαρακτήρα του θά άφιερωνόταν στον στρατιωτικό κλάδο. Στα δεκαεφτά του χρόνια μπήκε άπ' τούς πρώτους στη σχολή Εύελπίδων. "Ηταν τότε άρχές του 1939 και ό

παγκόσμιος όρίζοντας φαίνονται πολύ θολός από τή σύνεφα τής πολιτικής. Κάπου στο Μόναχο κλεισμένοι οι άρχηγοί των μεγάλων κρατών μάταια συνεζήτησαν τόν τρόπο με τόν όποϊον θά μπορούσαν ν' άποφύγουν τά ένδεχόμενα του πολέμου. Κι' έτσι ένώ ό κόσμος πλήρωνε ακόμα τή σπασμένα του προηγούμενου πολέμου, ένας καινούργιος έρχόταν νά όλοκληρώσει τήν καταστροφή...

Ή Ντόρα βρισκόταν τότε στο δεύτερο χρόνο των άκαδημαϊκών της σπουδών, ένώ ό Νίκος κόντευε νά τελειώσει τις σπουδές του στην Ιατρική και έτοιμάζοταν γιά τήν τοξείδι στο έξωτερικό άπ' όπου θά γύριζε τέλειος και έτοιμος.

Ό γέρω Σίφναϊος μπορούσε πιά με ύπερηφάνεια νά πεί ότι οι κόποι του δέν πήγανε χαμένοι.

ΣΤ'.

Έκείνο τώ άτόγευμα, Όκτώβρης του 40, μιά φιλική συντροφιά ήταν μαζεμένη γιά χορό στο σπίτι των Σίφναϊων. Ή Ντόρα, σ' ένα μαύρο κομψότατο φόρεμα με πούλιες, δέν προλάβαινε νά περιποιηθεί τούς καλεσμένους της. "Ωμορφη, εύγενικά, μ' ένα γλυκό λόγο γιά τόν καθένα, ήταν ή βελούδινη της βραδυάς. Άπό τώ μεγάλο σαλόνι έρχονταν οι ρυθμοί ενός άργου σλόου και μερικά ζευγάρια τώ είχαν ρίξει από τώρα στον χορό. Άλλοι σοβρότεροι προτιμούσαν τήν συζήτηση στο πλαϊνό σαλονάκι με τις βαρεές κουρτίνες και τις μεγάλες πολυθρόνες. Ό Νίκος συνομιλούσε με τρεις φίλους του, τόν Πέτρο τόν Σπανδωνή, τόν Άντώνη τόν Φερίτη και τόν Πέτρο Ύφαντή. Παιδικοί φίλοι και οι τέσσερις, γνώριμοι από τά μαθητικά και τά πανεπιστημιακά θρανία τροφοδοτούσαν τήν φιλία των με τώ μοναδικό τονωτικό γιά τήν διατήρησή της: τήν διαφωνία! Τήν άποψινή των συζήτηση άπασχολούσε ή πολιτική που τόν τελευταίό καιρό παρουσιάζότανε έξαιρετικά άπροσδιόριστη και σκοτεινή.

— Είσαι άπαισιόδοξος! μίλησε ό Πέτρος.

— Άν τώ λογικό συμπέρασμα μιάς καταστάσεως, άπάντησε ό Νίκος, λέγεται άπαισιόδοξία, τότε, ναι! Είμαι άπαισιόδοξος.

— Και θά μπορούσες νά μάς πής, ρώτησε ό Άντώνης, τί σέ κάνει νά βλέπεις σύντομο πόλεμο και στή χώρα μας;

— Άγαπητέ μου Άντώνη, έδώ τά πράγματα μιλάνε μόνα τους. Σιγά—σιγά όλα τά κράτη βρέθηκαν στον πόλεμο χωρίς νά τώ καταλάβουν και τώ χειρότερο: χωρίς νά τώ περιμένουν! Αυτή ήταν κι' ή αίτία τής καταστροφής τους.

— Δηλαδή;

— Τό ότι ένώ ό πόλεμος κτυπούσε τήν πόρτα των, αυτοί τόν έβλεπαν σαν ένα μακρινό ένδεχόμενο... Ένώ οι Γερμανοί αγόραζαν όπλα και έφτιαχναν τάνκς, οι άλλοι έφτιαχναν σπία στην άμμο. Γιατί κράτος χωρίς άπόλυτη ασφάλεια είναι σαν νά κτίζεις ούρανοξύστες χωρίς θεμέλια.

Τή στιγμή εκείνη μιά χαρούμενη φωνή έκοψε τήν συζήτηση.

— Αυτό όμως δέν μπορεί νά λεχθί και γιά μας!

— Καλώς τώ «άξιωματικάκι»! φώναξαν όλοι.

Ήταν ό Παντελής με τήν κομψή στολή του Ευέλπιδος. Τόν φώναζαν μισοχαϊδευτικά μισοπειρακτικά «άξιωματάκι» γιατί κοντούλης και κομψός όπως ήταν στην καλοραμένη του στολή, έμοιαζε με παιδάκι που τώ φόρεσαν τά καλά του. Έκείνο τώ χρόνο έβγαίνει άπ' τη σχολή με τόν βαθμό του άνθυπολοχαγού και δέν έβλεπε τήν ώρα νά όνομασθεί...

— Τί λέγατε; ρώτησε.

— Πράγματα χωρίς σημασία, πετάχτηκε ό Πέτρος. Έπειδή κάποιοι παρανοϊκοί μογογιατζής βάλθηκε νά βάψει τόν κόσμο με αίμα, δέ νομίζω ότι πρέπει γι' αυτό νά χαλάμε τώ κέφι μας. Τό πολύ-πολύ νά τηλεφωνήσουμε στο Δαφνί νά τόνμαζέψουνε, γιά νά γλεντήσουμε άπόψε πιο ήσυχοι.

Ό Παντελής δαγκώθηκε.

— Αισιοδοξείς Πέτρο.

— Τί θες νά πής;...

— Ίσως οι φόβοι μου νά βγούν λανθασμένοι. Τό εϋχομαι. Μά γρήγορα νομίζω ότι θά βρεθούμε όλοι μπλεγμένοι στον πόλεμο... (Ή συνέχεια στο έπόμενο)

ΘΑΛΗΣ Ο ΜΙΛΗΣΙΟΣ

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Ό Θαλής ό Μιλήσιος, φιλόσοφος, άστρονόμος και μαθηματικός, έκέρδισε τόν τίτλον του «Πατρός του Ήλεκτρισμού» διά τās παρατηρήσεις του επί των φαινομένων του μαγνητισμού. Θαμπωμένος από τή μαγική δύναμη του ήλέκτρου και τής μαγνητικής πέτρας, σκέφτηκε — με τήν κλασσική του μόρφωση — ότι μιά «ψυχή» ή κάποιο θαυματοποιό πνεύμα κατοικούσε μέσα σ' αυτά. Τό παράξενο αυτό φαινόμενο τής ιδιότητος τού ήλέκτρου καθιέρωσε και τή λέξη «Ήλεκτρισμός». Οι άρχαιοι Έλληνες πήραν τή λέξη αυτή από τόν ήλιο, γιατί τώ ήλεκτρο είχε τήν ίδια φωτεινή κίτρινη άνταύγεια του ήλιου. Ή μαγνητική πέτρα όνομάσθηκε «Ήράκλεια λίθος», έπειδή έρχόταν από τήν Ήράκλεια τής Λυδίας. Ή κατόπιν όνομασία του «μαγνήτης» βγήκε από τή Μαγνησία του Μαιάνδρου ή τής Σιπύλου, όπου επίσης ύπήρχε άφθονιος μαγνήτης.

Ό Διογένης Λαέρτιος αναφέρει κάπου ότι ό Θαλής άσχολήθηκε ένεργητικά και στην πολιτική με έπιτυχία. Άργότερα μαθαίνουμε από τά κείμενα του Πλουτάρχου και του Άριστοτέλη, ότι οι έρευνές του τώ χάρισαν μιά πανελλήνια φήμη. Άναγνωρισμένος ως ό πατέρας τής έλληνικής Γεωμετρίας, άστρονομίας και φιλοσοφίας, έγνώριζε ότι ή γή ήτο σφαιρική. Καθώρισε ακόμα τώ μέγεθός της κατά 720 φορές μεγαλύτερο τής σελήνης, χωρίς κανείς μέχρι σήμερα νά τόν διαψεύσει. Έδίδαξε ακόμα ότι τώ ύδωρ ήτο τώ στοιχειώδες υγρόν και ή υλική πηγή κάθε πράγματος. Άλλά εκείνο που τώ χάρισε τή μεγαλύτερη δόξα και φήμη ήταν τά ήλεκτρονικά του πειράματα. Έγινε ακόμα ό πρωτοπόρος τού ένδιαφέροντος τού κόσμου γιά τις φυσικές έπιστήμες και τήν έν γένει δύναμη τής φύσεως.

Πέθανε σέ ηλικία 92 έτών, θαλερώτατος και ένώ παρακολουθούσε στή Μίλητο άθλητικούς άγώνες. Πάνω στον τάφο του οι Μιλήσιοι έχάραξαν: «Ή Μίλητος, ή ώριμότερα των πόλεων τής Ίωνίας, έγέννησε τόν Θαλήν, τόν μεγάλο άστρονόμο, τόν σοφώτερο των θνητών εις όλα τά παιδιά τής γνώσεως». Αιώνες κατόπιν τώ ήλεκτρον τού Θαλή έγινε ή κινητήριος δύναμη κάθε προόδου τού ανθρώπου και χαρίζει στον κόσμο τόν πολιτισμό και τόν δρόμο γιά μιά καλλίτερη «αύριον».

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΟΥ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Σ τὸ σπίτι τοῦ Ἀλέκου, ἐκεῖνο τὸ ὄπλογεμα ἢ ἴδια σκηνή, ὅπως καὶ σ' ὅλα τὰ σπίτια τῆς Ἑλλάδας ποὺ ἔχουν νέους Ἑτοιμασίες, σιγκίνησις, ἀποχαιρετισμοί. Ὁ Ἀλέκος ἔφευγε γιὰ τὸ μέτωπο. Κοιμένος στὴ χειμωνιάτικη στολή τοῦ στρατιώτη, πατώντας βαρεῖα μὲ τὶς χοντρές ἀρβύλες, τοποθετοῦσε τὰ πράγματα μὲς στὸ σακκιδίό του. Ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφὴ του τὸν βοηθοῦσαν καὶ τὸν ἀγαλῆσαν συνεχῶς μὲ τὰ μάτια, σὰν γιὰ νὰ χορτάσουν τὴν μορφὴ του, ποὺ θάπαναν πιά νὰ τὴν βλέπουν, ποῖος ξέρει γιὰ πόσο καιρὸ Ὁ Ἀλέκος, ἦταν εὐθύμιος, πρόσχαρος, γελαστός, γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στοὺς δικούς του ποὺ θὰ ἔρηνε. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνοι προσπαθοῦσαν νὰ κρύψουν τὴν σιγκίνησί τους γιὰ νὰ δώσουν θάρρος σὲ ἐκείνον ποὺ θάφευγε. Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε ἀνέγῃ ἀπὸ θάρρος. Ἐβλεπαν μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους πὼς δὲν γινόταν πρὸς αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ πὼς ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἡρεμὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει κάτι ἄλλο, κάτι πιο δυνατὸ καὶ ἀνώτερο ποὺ μᾶς κάνει δίκους νὰ μὴν ἀκούμε παρὰ μιὰ φωνή. Τὴ φωνὴν ποὺ καλεῖ στο μεγάλο καθήκον τῆς Πατρίδας.

Ὅλα εἶχαν ἐτοιμαστῇ πιά καὶ πλησίαζε ἡ ὥρα ποὺ ὁ Ἀλέκος θάφευγε. Ἡ μητέρα ἔβαλε μέσα στὸ σακκο τοῦ παιδιοῦ τῆς ὅτι νόμιζε πὼς θὰ τοῦ χρειάζονταν, ἀκόμα κι' ἓνα σακκο γλυκὸ καὶ λίγα ζουλουράκια, ποὺ ὁ Ἀλέκος δὲν τὰ θέλει, μὰ ἄφησε τὴ μάνα του νὰ τοῦ τὰ δώσῃ γιὰ νὰ μὴ τῆς χαλάσῃ τὶς τελευταίαις τρυφερότητες. Ἦπιε ἓνα καφέ ποὺ τοῦ ἐτοίμασε κι' ἔπειτα σηκώθηκε:

—Μητέρα, ὦρα νὰ φεύγω.

—Δὲν κάθεται ἀκόμα λίγο παιδί μου;

—Ὁχι. Ἔχει δώσῃ ῥαντεβὸν στίς ἑξῆς μὲ τ' ἄλλα παιδιά νὰ πάμε μαζί ἐπάνω.

Ὁ Ἀλέκος σηκώθηκε. Ἐσφιξε τὴ ζωστήρα του, ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιά στὸ σπίτι ποὺ ἄφηνε, χάιδνε τὸν ἀγαπημένο σκύλο ποὺ τὸν κοιτοῦσε μὲ ἀπορία κουνώντας τὴν οὐρά του, κι' ἐφίλησε μάνα κι' ἀδελφή.

—Ἀντίο μητέρα, ἀντίο Μαρίκα...

Φιλήθηκαν. Κατόρθωσαν κι' οἱ τρεῖς μ' ἓνα χαμόγελο νὰ συγκρατήσουν τὰ δάκρυα τοῦ τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ.

—Στὸ καλὸ παιδί μου. Στὸ καλὸ! Νὰ μᾶς γράφῃς ταχυτικά. Καὶ ὁ Ἀλέκος ἐκίνησε ἐνῶ ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ του τὸν ἀγκάλιαζαν μὲ τὰ μάτια τους καθὼς καταφύριζε τὸν δρόμο, ὅπου ἐστρεψε στὴ γωνία καὶ χάθηκε.

Καὶ ὅμως ὁ Ἀλέκος ἔφευγε μὲ μιὰ πίκρα στὴ ψυχὴ. Δὲν ἦταν μόνο ἡ μίνα του κι' ἡ ἀδελφὴ του ποὺ ἤθελε ν' ἀποχαιρετίσῃ. Ὅλοι οἱ φίλοι του, ποὺ θάφευγαν μαζί γιὰ πάντα, εἶχαν πάει νὰ ποῦν τὸ τελευταῖο ἀντίο στὴν ἀγαπημένη τους. Νὰ πάρουν τὸ τελευταῖο φιλὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη ἐκείνης ποὺ θὰ τοὺς περιμένε μὲ χτυποκάρδι νὰ γυρίσουν γιὰ νὰ τοὺς σφίξουν στὴν ἀγκαλιά τους. Οἱ ἀγαπημένες τους εἶχαν ἀφήνῃ καθεὺς δουλειὰ γιὰ νὰ τοὺς δώσουν τὸν τελευταῖο ἐρωτικὸ ἀποχαιρετισμὸ. Κι' ἐκεῖνος; Ἐκεῖνος θάφευγε μόνος του, σὰν ὁραφανέμενος ἀπὸ ἀγάτη, μὲ συντροφιά τὸν ἀποχαιρετισμὸ τῆς μάνας καὶ τῆς ἀδελφῆς ποὺ δὲν φτάνει σ' αὐτὰ τὰ μεγάλα ταξίδια τῆς ζωῆς μας γιὰ νὰ μᾶς γλυκάνῃ τὴν ὥρα ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦμε γιὰ πολὺ καιρὸ ἢ γιὰ πάντα.

Οἱ φίλοι του λοιπόν, θὰ εἶχαν αὐτὴ τὴν τρυφερὴ ἀποχαιρετιστήριον συνάντησι. Ἐκεῖνος ὅμως ὄχι. Δὲν θάβλεπε τὴν Φλώρα. Ἦταν ἓνας μῆνας τώρα ποὺ εἶχαν διακόψει τὶς σχέσεις των. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἀνόητη σκηνή, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ δημιουργοῦνται πολλὰς φορὲς μὲ μιὰ ἀνόητη ἀφορμὴ ἀνάμεσα στοὺς δὲ ἐρωτευμένους καὶ τοὺς χωρίζουν γιὰ πάντα. Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ κίνουν τοὺς ἐρωτευμένους ν' ἀλλάζουν βαρεῖα λόγια ποὺ δὲν τὰ πιστεύουν οὔτε οἱ ἴδιοι, κι' ἔπειτα τὸ φιλότιμο καὶ ὁ ἀνόητος ἐγωϊσμός τοὺς ἐμποδίζει νὰ δώσουν τίς ἀιολοβαίαις ἐξηγήσεις, νὰ γελάσουν μὲ τὴν ἀφέλεια τους καὶ νὰ ριχτοῦν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, πὶθὲ θερμοί, πὶθὲ τρυφεροί ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ.

Εἶναι οἱ περιπτώσεις ποὺ περιμένει ὁ πρῶτος νὰ ὑποχωρήσῃ ὁ δεύτερος καὶ ὁ δεύτερος νὰ ὑποχωρήσῃ ὁ πρῶτος. Κι' εἶσι περιμένοντας καὶ οἱ δύο, ἀφήνουν τὴν ἀγάπην τους νὰ τὴν σκεπάζει ὁ πάγος τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς λησμονιάς.

Κι' ὁ Ἀλέκος, καθὼς περπατοῦσε στὸ δρόμο, θυμάταν τώρα αὐτὴ τὴ σκηνὴ ποὺ τοὺς ἔχει φέρει στὸ χωρισμό. Τὴν εἶδε νὰ μιλά μὲ κάποιον ἄλλον. Μάλιστα γελοῦσαν. Κι' ἓνας ἄντρας ποὺ ἀγαπᾷ, ὅταν βλέπει ἐκείνην νὰ μιλά καὶ νὰ γελά μ' ἓναν ἄλλον ἄντρα καὶ μάλιστα σὲ ὄρες βραδυνές, στὴν φαντασία του δημιουργοῦνται φοβερές ἰδέες. Ἡ ὑπόψις ὅτι κάτι συμβαίνει ἐξίχνει βαθεῖα.

—Ποῖος ἦν αὐτὸς ποὺ μιλοῦσε; Τὴν ρώτησε.

—Ἕνας γνωστός μου.

—Ἀπλῶς γνωστός σου;

—Δηλαδὴ τί ἐννοεῖς;

—Καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ τί ἐννοῶ!

Τὴν Φλώρα τὴν ἔπιασε φαίνεται τὸ γυναικεῖο πείσμα.

—Εἰσαι ἐλεύθερος νὰ πιστέψῃς ὅτι θέλεις! τοῦ εἶπε.

—Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις λέει πολλὰ!

—Λεῖ ὅτι νομίζεις!

Ἐπὶ ἀπὸ λόγῳ σὲ λόγῳ ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ ποῦνε χειρότερες κουβέντες. Ἐκείνος νὰ τῆς πῇ ὅτι ἦταν μιὰ ἐπιπόλαια γυναικί, ποὺ ἔπαιζε καὶ γελοῦσε μὲ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον, ἓνας τύπος ἀνάξιος νὰ τὴν πάρῃ κανεὶς στὰ σοβαρὰ ὑπ' ὄψει του. Κι' ἐκεῖνος πὼς ἦταν ἓνας ζηλιάρης καὶ τυραννικὸς καὶ πὼς τῆς ἔκανε τὴ ζωὴ μαρτυρικὴ μὲ τὶς ἀνόητες ζηλίες του καὶ τὶς κουτὲς ὑποψίες του. Κατάληξαν καὶ οἱ δύο στὸ συμπέρασμα πὼς εἶχαν γελαστῇ σὰ ἀισθηματῆς τους καὶ πως τὸ καλύτερο ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν ἦταν νὰ βάλουν ἓνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἐρωτικὴ παρεξήγησι ποὺ τοὺς εἶχε παρασύρει.

—Ὡστε χωρίζουμε;

—Ναι. Ἴσως ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχαμε κάνει ἀπὸ καιρὸ.

—Ὁραῖα. Ἀντίο λοιπὸν Φλώρα.

—Ἀντίο.

Καὶ χώρισαν.

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ χωρισμοῦ δὲν εἶχαν ξαναῖ-
δοθῇ οὔτε ἀπὸ τύχη Ὁ Ἀλέκος δοκίμαζε μιὰ θλίψη γιὰτὶ τοῦ ἔλειπε ἡ συντροφιά τῆς. Τὶς πρῶτες ἡμέρες πέρασαν πὼς ἐκείνη θὰ τοῦστελενε κάποιο μῆνυμα νὰ ξαναγίρῃ κοντὰ τῆς. Οἱ πρῶτες ὅμως μέρες πέρασαν χωρὶς ἡ Φλώρα νὰ δεῖξῃ πὼς μετανοοῦσε. Κι' εἶσι ὁ Ἀλέκος τὸ πῆρε ἀπόφασι. Ὁ δεσμός του μὲ τὴ Φλώρα, ὁ δεσμός αὐτὸς ποὺ τὸν εἶχε κἀντι τόσες φορὲς νὰ ὀνειροπολῇ τὰ πιο τρελὰ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, εἶχε σβῆσει πιά γιὰ πάντα. Δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἱστορία τελειωμένη.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ νοσταλγία ξαναγύρισε στὴν ψυχὴ του. Ἐβλεπε τοὺς φίλους ν' ἀποχαιρετοῦν τὶς κοπέλλες ποὺ ἀγαποῦσαν πρὶν φύγουν γιὰ τὸν πόλεμο, νὰ παίρνουν τὸ τελευταῖο κουράγιο μὲ τὸ τελευταῖο φιλὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, κι' αἰσθάνεται ἓνα τρομακτικὸ πόνο στὴν ψυχὴ του. Σὰν κάτι νὰ τοῦ ἔλειπε. Πόσο εὐτυχισμένος θὰ ἦταν ὅλη-
θειας ἂν δὲν εἶχε συμβεῖ τὸ ἀνόητο ἐκεῖνο ἐπεισόδιο, ποὺ τοὺς ἔφερε στὸ χωρισμό. Ἀλλὰ πάλι μήπως τὸ ἔπε σόδιο ἔφταιγε; Ὁχι! Αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἀφορμὴ γιὰ νὰ δεῖξῃ ἡ Φλώρα τὸν πραγματικὸ τῆς χαρακτῆρα. Ὁχι, ἡ Φλώρα δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Τί τοὺς ἔφταιγε τὸ ἐπεισόδιο. Κάποια ἄλλη ἀφορμὴ θὰ τοὺς ἔφερε στὸ μοιραῖο φιλάλε, ἀργὰ ἢ γρήγορα.

Κι' εἶσι τώρα θὰ ἔφευγε μὲ τὴν πίκρα καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν στὴν ψυχὴ.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔφτασε στὸ καφενεῖο, ὅπου τὸν περίμεναν οἱ συνάδελφοί του. Ξεκίνησαν μαζί γιὰ τὴ στρατὼνα ἀπ' ὅπου θάφευγαν τὸ ἴδιο βράδυ. Ὅταν πλησίασε ὁμοσ τὴν πύλη, μιὰ γνώριμη φωνὴ τὸν ἔκανε νὰ σταθῇ καὶ νὰ γυρίσῃ:

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΜΟΥ

ΜΙΚΡΟ ΕΥΘΥΜΟ

Ἀπὸ τὴν πείρα πού ἔχω ἀποκτήσει στὴ ζωή, ἔχω πεισθῇ πὼς γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς πλούσιος μὲ τίμο τρόπο, δὲν φτάνει νὰ εἶναι καλὸς ὑπάλληλος ἢ καλὸς ἔμπορος ἢ καλὸς ἐπιχειρηματίας. Ἐκεῖνο πού μπορεῖ μέσα σὲ λίγο καιρὸ νὰ τὸν ἀναδείξῃ εἶναι μιὰ καλὴ καὶ πρακτικὴ εφεύρεσις.

Ἀπὸ καιρὸ λοιπὸν τὸ εἶχα πάρει ἀπόφαση. Πρέπει νὰ κάνω μιὰ εφεύρεση. Ὅχι ὅμως μιὰ ὀποιαδήποτε εφεύρεση. Πρὸ πάντων ὅχι εφεύρεση κοσμοϊστορικῆς σημασίας. Γιατί εφεύρεση ἔκαμε κ' ἐκεῖνος πού διέσπασε τὸ ἄτομο γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια, ἀλλὰ δὲν ἐκέρδισε τίποτα. Ἀπὸ φόβο νὰ μὴ μαρτυρηθῇ τὸ μυστικὸ ἢ νὰ μὴ τοῦ τὸ κλέψουν, τὸν ἔχουνε κλείσει κάπου καὶ δὲν τὸν ἀφήνουνε νὰ ἰδῇ κανένα.

Κάπου εἶχα διαβάσει ὅτι ἐκεῖνος πού ἐσκέφθηκε νὰ βάλῃ ἄλυσιδάκια στὰ παλτά γιὰ νὰ τὰ κρεμᾶνε, ἔγινε ἀμπλουτος μέσα σὲ λίγους μῆνες. Ἐπίσης ἐκεῖνος πού βρῆκε τὶς κόμπιτσες ἔγινε ἑκατομμυριοῦχος. Ἄν πῆς γιὰ κείνον πού ἐφεύρε τὰ κουμπιά καὶ τὰ κορδόνια ἔγινε Κροῖσος!

Λοιπὸν κάτ' ἐπ' αὐτὸ ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ ἐφεύρω. Δηλαδή κάτ' αὐτὸ πού νὰ εἶναι πρακτικὸ καὶ χρήσιμο στὸν πολὺ κόσμο, χωρὶς νὰ δημιουργῇ ἀνταγωνισμοὺς καὶ διεκδικήσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων κρατῶν.

Τὶς ὥρες πού δὲν εἶχα δουλειὰ ἐκλεινόμενα

— Ἀλέκο.

Ἦταν ἡ Φλώρα.

— Ἐσύ; τῆς εἶπε μὲ ἐκπληξη.

— Ναι, Ἀλέκο, ἐγώ. Δὲν με περιμένεις;

— Ὅχι, Φλώρα, δὲν σὲ περιμένα.

— Πόσο λίγο μὲ ξέρεις. Μὰ φαντάστηκες ποτὲ πὼς θὰ μπορούσα νὰ σ' ἀφῆνα νὰ φύγῃς ἔτσι, χωρὶς νὰ σ' ἀποχαιρετήσω;

— Τὸ φανταζόμουν Φλώρα, κ' αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία μας συνάντηση.

— Ἀνόμα σκέπτεσαι αὐτὲς τὶς ἀνοησίες; Ἐγὼ τὶς ξέχασα κ' ὅλας.

— Καὶ πὼς ἤξερες πὼς θὰ μ' εὕρισκες ἐδῶ;

— Ρώτησα κ' ἔμαθα. Ὅποτε φεύγεις ἀπόψε;

— Ναι Φλώρα. Ἀπόψε. Καὶ σ' εὐχαριστῶ πού ἦρθες.

Δὲν ξέρεις πόσο εὐτυχισμένο με κάνεις πού ἦρθες. Πίστεψέ με πὼς ὅλη αὐτὴ τὴν ἡμέρα δὲν σκεπτόμουν αὐτὴν ἑσένα. Μοῦ ἔλειπε τόσο. Ἄν ἐφευγα χωρὶς νὰ σὲ δῶ, θ' ἀφευγα μὲ μαύρη καρδιά.

— Καὶ δὲν φρόντισες νάρθῃς νὰ με βρῆς!

— Ὅχι. Γιατί σιγῆς ἐκείνους πού φεύγουν τοὺς βρίζουν ἐκεῖνοι πού τοὺς ἀφήνουν καὶ τοὺς ἀποχαιρετοῦν.

— Γι' αὐτὸ ἦρθα κ' ἐγώ, εἶπε ἡ Φλώρα, καὶ πρόσθεσε μὲ φωνὴ συγκινημένη. Ἄκουσέ με. Σοῦφερα κάτ' ἐγώ. Δὲν εἶναι τίποτα σπουδαῖο. Ἐνα πουλόβερ γιὰ νὰ μὴ κρυώνῃς. Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πὼς θὰ τὸ φορᾷς πάντα.

— Ναι, Φλώρα, θὰ τὸ φορᾷ πάντα. Καὶ τώρα πρέπει νὰ σ' ἀφήσω. Ἀντίο.

Ἡ Φλώρα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του. Τὰ χεῖλ' αὐτῆς ἐνώθησαν σ' ἓνα παράφορο φιλή. Ἐπειτα ὁ Ἀλέκος τραβήχτηκε ἡρεμα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της.

— Εἶναι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη στιγμή τῆς ζωῆς μου, τῆς εἶπε. Σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτά. Θέλω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

— Θὰ σοῦ γράφω καὶ θὰ σὲ περιμένω, εἶπε ἐκεῖνη.

Κι' ὁ Ἀλέκος μπῆκε στὴ στρατῶνα, ἐνῶ ἡ Φλώρα μὲ τὰ μάτια θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα, κουνούσε ἀργὰ τὸ χέρι.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

στὸ δωμάτιό μου καὶ ἔστιβα τὸ μυαλό μου νὰ κατεβάσῃ κάτι καλὸ. Μὲ χαρὰ μου διαπίστωσα πὼς τὸ μυαλό μου ἦταν γόνιμο σὲ ιδέες.

— Στὴν ἀρχὴ ἐπενόησα ἓνα ἐξυπνότατο τρόπο γιὰ νὰ ἀνακατεῦσται στὸ λουτρό τὸ ζεστὸ νερὸ μὲ τὸ κρύο, οὕτως ὥστε νὰ ἔχουμε τὴ θερμοκρασία πού θέλουμε. Μετὰ ἔφτιαξα μιὰ ὀμπρέλλα, οὕτως ὥστε τὴν ὀμπρέλλα ἔβλεπε τοὺς λάκκους μὲ τὸ νερὸ καὶ δὲν ἔπεφτε μέσα. Ἦμουν ἑτοιμὸς νὰ θέσω σὲ ἐφαρμογὴ τὶς εφευρέσεις μου αὐτές, ὅταν τὸ γόνιμο μυαλό μου ἐγέννησε μιὰ ιδέα, πού ἐτεσκίασε ὅλες τὶς ἄλλες. Αὐτὸ ἔγινε πέρυσιν, κατὰ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνα.

— Ὅταν ἔπεφτα στὸ κρεβάτι, μοῦ ἄρσσε πρὶν κοιμηθῶ νὰ διαβάξω. Ἐπειδὴ ὅμως, γιὰ νὰ κρατῶ τὸ βιβλίον, ἔπρεπε νὰ ἔχω τὰ χέρια μου ἔξω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα, τὰ χέρια μου ἔπαγωναν ἀπὸ τὸ κρύο. Ἀλλὰ καὶ τὸ στήθος μου ἔμενε ξεσκεπαστο καὶ συναχονόμουν. Τότε μοῦ ἦρθε ἡ περιφρημὴ ιδέα πού εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ μὲ κάνῃ πλούσιον. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλὸ ἀλλὰ μεγαλοφυές.

Θὰ φτιάξω κουβέρτα μὲ μανίκια καὶ μάλιστα τὰ μανίκια θὰ ἔχουνε στὴν ἄκρῃ φερμουάρ. Θὰ ξαπλώνω στὸ κρεβάτι μου, θὰ τραβῶ τὴν κουβέρτα νὰ με σκεπᾷ μέχρι τὸ λαιμὸ καὶ τότε θὰ περνῶ τὰ χέρια μου μέσα στὰ μανίκια τῆς κουβέρτας, θὰ κλείνω τὸ φερμουάρ καὶ θὰ κάθωμαι ὅση ὥρα θέλω, διαβάζοντας. Οὔτε τὰ χέρια μου θὰ παγώνουν ἀπὸ τὸ κρύο, οὔτε τὸ στήθος μου θὰ κρυώνῃ γιὰ νὰ συναχθῶνται.

Μὲ ἀνυπομονησία περιμένω πότε νὰ ἔλθῃ ὁ χειμῶνας γιὰ νὰ θέσω τὴν μεγαλοφυᾶ αὐτὴ εφεύρεσή μου στὴν ὑπηρεσία τοῦ κοσμάκη, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους θὰ βρῇ τὴ σωτηρία του.

Θὰ μοῦ πῆτε, πὼς τὸ λέω δημοσίᾳ χωρὶς νὰ φοβᾶμαι μήπως κλέψουν τὴν εφεύρεσή μου. Ἀμ' ἔχω λάβει τὰ μέτρα μου. Ἀφ' ἐνός ἔχω ἤδη ὑποβάλει αἴτηση στὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Οἰκονομίας γιὰ νὰ μοῦ δοθῇ δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας καὶ αὐτὲς τὶς ἡμέρες περιμένω τὴν ἀπάντησή μου μὲ τὰ συγχαρητήρια τῆς ὑπηρεσίας. Ἀφ' ἑτέρου ἔχω κάνει πρόταση συνεργασίας σὲ μιὰ μεγάλη ὑφαντουργικὴ ἐταιρεία πού φτιάχνει κουβέρτες καὶ αὐτὲς τὶς μέρες πρόκειται νὰ συζητηθῇ ἀπὸ τὸ διοικητικὸ συμβούλιο.

Ἐπὶ τέλους, ἡ τύχη μοῦ χαμογέλασε. Θὰ γίνω πλούσιος.

ΕΥΑΓΓ. ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ
ΕΦ. ΑΝΘΟΣ

Στὶς Θερμοπύλες οἱ ἀρχαῖοι συνεκράτησαν τὰ στίφη τῆς Ἀσίας. Τὸ Βίτσι καὶ ὁ Γράμμος εἶναι οἱ Θερμοπύλες τῶν Νέων Ἑλλήνων.

1. Διαθέτουμε στοιχεία με $e=1,5$ V, $r=5\Omega$ και κανονική παροχή $i=1$ A. Πόσα τέτοια στοιχεία θα χρησιμοποιήσουμε για να τροφοδοτηθεί ένα μηχάνημα που έχει $R=50\Omega$ και χρειάζεται 1,4 αμπέρ για την κανονική λειτουργία του. Να βρούμε επίσης και τη διαφορά δυναμικού U στους πόλους της πηγής.

Δύση: Όπως ανέσσω φαίνεται, για να πετύχουμε τα 0,4 A πρέπει να έχουμε 4 ομάδες, που η καθεμία θα παρέχει 0,1 A. Ο αριθμός των στοιχείων που θα έχει κάθε ομάδα βρίσκεται από τον τύπο:

$$I = \frac{ve}{R + \frac{vr}{\mu}}$$

Κι' αν αντικαταστήσουμε τα σύμβολα με τις τιμές τους, θα έχουμε:

$$0,4 = \frac{v \times 1,5}{50 + \frac{5v}{4}} = \frac{6v}{200 + 5v}$$

$$\text{ή } 0,4 \times 200 + 0,4 \times 5v = 6v$$

$$80 + 2v = 6v \quad 80 = 6v - 2v = 4v$$

$$\text{και } v = \frac{80}{4} = 20 \text{ στοιχεία σε κάθε ομάδα.}$$

Κι' επειδή έχουμε 4 ομάδες, θα χρειαστούμε:

$$N = \mu v = 4 \times 20 = 80 \text{ στοιχεία.}$$

Η διαφορά δυναμικού U στους πόλους της στήλης θα είναι:

$$\begin{aligned} U &= E - R_{\text{εξ}}. I = ev - \frac{rv}{\mu} \times 0,4 \\ &= 1,5 \times 20 - \frac{5 \times 20}{4} \times 0,4 \\ &= 30 - 25 \times 0,4 \\ &= 30 - 10 = 20 \text{ V} \end{aligned}$$

Όση δηλαδή και η κανονική τάση του αποδέκτη, που εγγράζεται με τάση $U = RI = 50 \times 0,4 = 20$ V.

Γενική περίπτωση για τη σύνδεση των στοιχείων και, γενικά, των πηγών

Θέλουμε να τροφοδοτήσουμε με στοιχεία έναν αποδέκτη που παρουσιάζει *δρισμένη* αντίσταση R . Ο ολικός αριθμός των στοιχείων που διαθέτουμε είναι N . Κάθε στοιχείο έχει η ε. δύναμη e και εσωτερική αντίσταση r . Πώς πρέπει να συνδέσουμε τα N στοιχεία, για να πετύχουμε τη μέγιστη ένταση στον αποδέκτη μας; Δεν πρέπει να ξεχνούμε, ότι, αφού ο αποδέκτης μας έχει *δρισμένη* αντίσταση R , όταν θα διαρρέεται από ρεύμα με μέγιστη ένταση, θα εγγράζεται και με τη μέγιστή του ισχύ, γιατί $P=RI^2$. Επίσης τότε και η τάση U στα όρια του θα είναι μέγιστη γιατί $U=RI$, οπότε πάλι έχουμε μέγιστη $P=UI$.

Από την εξέταση του θέματος αυτού θ' αποδειχτεί, ότι, για να πετύχουμε το προθυμένο, πρέπει τα στοιχεία να συνδεθούν με τέτοιο τρόπο, ώστε η εσωτερική αντίσταση της συστοιχίας που θα σχηματίσουν, να είναι ίση με την αντίσταση R του αποδέκτη.

Ο τύπος που μας δίνει την ένταση στην περίπτωση της συνδεσμολογίας των στοιχείων σε μ ομάδες με v στοιχεία σε κάθε ομάδα ($N=\mu v$), είναι:

$$I = \frac{ve}{R + \frac{vr}{\mu}} = \frac{ve}{\frac{R\mu + vr}{\mu}} = \frac{e}{\frac{R}{v} + \frac{r}{\mu}}$$

Η ένταση, λοιπόν του ρεύματος θα είναι η μεγαλύτερη όταν ο παρονομαστής $\frac{R}{v} + \frac{r}{\mu}$ πάρει τη μικρότερη του τιμή.

Το γινόμενο των δυο αυτών αριθμών ίσουςται με $\frac{R}{v} \cdot \frac{r}{\mu}$

$$\text{και επειδή } N = \mu v, \text{ θα έχουμε } \frac{Rr}{\mu v} = \frac{Rr}{N}$$

Οι τιμές R , r και N είναι γνωστές. Άρα και η τιμή $\frac{Rr}{N}$ είναι σταθερή και δεν αλλάζει, αν δεν αλλάξει ένας από τους παράγοντες που την αποτελούν.

Από τα Μαθηματικά, όμως, ξέρουμε πως όταν δυο αριθμοί, που μεταβάλλονται, έχουν γινόμενο σταθερό, το άθροισμά τους έχει την πιο μικρή τιμή, όταν αυτοί οι αριθμοί είναι ίσοι.

Έχουμε π.χ., για γινόμενο σταθερό, τον αριθμό 64. Αυτόν μπορούμε να τον πετύχουμε κάνοντας τους ακόλουθους πολλαπλασιασμούς:

$$\begin{array}{ll} 1 - 64 \times 1 = 64, & \text{Το άθρ. των δύο παραγόντων: } 64 + 1 = 65 \\ 2 - 32 \times 2 = 64, & \text{ } 32 + 2 = 34 \\ 3 - 16 \times 4 = 64, & \text{ } 16 + 4 = 20 \\ 4 - 8 \times 8 = 64, & \text{ } 8 + 8 = 16 \end{array}$$

Στην τελευταία περίπτωση έχουμε το μικρότερο άθροισμα που, όπως βλέπουμε, το πετυχαίνουμε με δυο ίσους αριθμούς.

Και στην προηγούμενη περίπτωση, ο παρονομαστής $\frac{R}{v} + \frac{r}{\mu}$ θα είναι ο ελάχιστος όταν $\frac{R}{v} = \frac{r}{\mu}$ άρα και $R =$

$\frac{vr}{\mu}$. Η R όμως είναι η εξωτερική αντίσταση, και $\frac{vr}{\mu}$ η εσωτερική αντίσταση της συστοιχίας.

Θα έχουμε λοιπόν στο κύκλωμα, άρα και στον αποδέκτη R , τη μέγιστη ένταση όταν η εσωτερική αντίσταση της συστοιχίας και, γενικά, της πηγής εξισωθεί με την εξωτερική αντίσταση.

Στην περίπτωση αυτήν, η διαφορά δυναμικού U στους πόλους της συστοιχίας, θα είναι ίση με τη μισή ηλεκτρεγερτική δύναμη της συστοιχίας, δηλαδή: $U = \frac{ve}{2}$

Και πράγματι:

$$U = E - R_{\text{εξ}} I$$

Σύμφωνα, όμως, με τα παραπάνω $E = ve$, ή εσωτερική αντίσταση της συστοιχίας: $R_{\text{εξ}} = \frac{vr}{\mu}$

$$\text{και } I = \frac{ve}{\frac{vr}{\mu} + R}$$

Αφού όμως και $R = \frac{vr}{\mu}$ μπορεί να γράψουμε για παρονομαστή, αντί του $\frac{vr}{\mu} + \frac{vr}{\mu}$ το ίδιο του: $\frac{vr}{\mu} + \frac{vr}{\mu} = \frac{2vr}{\mu}$

Αντικαθιστούμε τις τιμές στον τύπο $U = E - R_{\text{εξ}} I$ και έχουμε:

$$U = ve - \frac{vr}{\mu} + \frac{ve}{\frac{2vr}{\mu}} = ve - \frac{ve}{2} = \frac{2ve - ve}{2}$$

$$\text{και } U = \frac{ve}{2}$$

Η απόδοση της συστοιχίας θα είναι τώρα 50% γιατί:

$$\eta = \frac{P_{\text{ώφ.}}}{P_{\text{όλ.}}} = \frac{UI}{EI} = \frac{U}{E} = \frac{ve}{2ve} = \frac{1}{2} = 50\%$$

Όταν πραγματοποιείται αυτή η συνθήκη, μπορούμε να βρούμε τις ομάδες μ και τα στοιχεία v , που θα συνδεθούν στη σειρά σε κάθε ομάδα, αφού θα ξέρουμε τον ολικό αριθμό N των στοιχείων, την εξωτερική αντίσταση R και την εσωτερική αντίσταση r κάθε στοιχείου.

$$\text{Έχουμε πρώτα-πρώτα: } N = \mu v \text{ και } R = \frac{vr}{\mu}$$

Πολλαπλασιάζουμε κατά μέλη τις δυο αυτές εξισώσεις και έχουμε:

$$NR = \frac{v^2 \mu r}{\mu} = v^2 r$$

$$\text{και } v = \sqrt{\frac{NR}{r}}$$

*Αν διαιρέσουμε κατά μέλη τις δυο προηγούμενες εξισώσεις θα έχουμε :

$$\frac{N}{R} = \frac{\mu v}{vr} = \frac{\mu^2 v}{vr} = \frac{\mu^2}{r}$$

$$\text{και } \mu = \sqrt{\frac{Nr}{R}}$$

Τὸ προηγούμενο πρόβλημα μπορεί νὰ μᾶς παρουσιάσῃ καὶ μὲ ἄλλη μορφή. Νὰ μᾶς πῶν π.χ. ὅτι ἔχουμε ἓναν ἀποδέκτη πού, γιὰ νὰ λειτουργήσῃ κανονικά, πρέπει νὰ μπεῖ σὲ τάση U βόλτ καὶ νὰ διαρρέεται ἀπὸ I ἄμπερ. Μᾶς δίνουν ἐπίσης τὴν ἡ.ε. δύναμη e καὶ τὴν ἐσωτερικὴ ἀντίσταση r τῶν στοιχείων καὶ μᾶς ζητοῦν νὰ βροῦμε πῶς θὰ συνδέσουμε τὰ στοιχεῖα καὶ πόσα στοιχεῖα θὰ χρησιμοποιήσουμε, γιὰ νὰ δουλέψῃ ὁ ἀποδέκτης κανονικά.

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν βροῦνουμε πρῶτα τὴν ἀντίσταση R τοῦ ἀποδέκτη ἀπὸ τὸν τύπο: $R = U/I$.

Ἡ ἔνταση I τοῦ ρεύματος εἶναι :

$$I = \frac{E}{R_{\text{ολ}} + r} = \frac{ev}{\frac{rv}{\mu} + R}$$

*Αν σ' αὐτὸ τὸν τύπο ἀντικαταστήσουμε τὸ v μὲ τὸ ἰσότημό του N/μ , ἀφοῦ $N = \mu v$, θὰ ἔχουμε:

$$I = \frac{\frac{N}{\mu} \cdot e}{\frac{N}{\mu} + R} = \frac{\frac{N}{\mu} \cdot e}{\frac{N}{\mu^2} + R}$$

$$I \left(\frac{Nr}{\mu^2} + R \right) = \frac{N}{\mu} \cdot e$$

$$\frac{Nr}{\mu^2} + R = \frac{N}{\mu} \cdot \frac{e}{I}$$

$$R = \frac{N}{\mu} \cdot \frac{e}{I} - \frac{Nr}{\mu^2} = \frac{N}{\mu} \left(\frac{e}{I} - \frac{r}{\mu} \right)$$

$$\text{*Αρα } N = \frac{R\mu}{\frac{e}{I} - \frac{r}{\mu}} \quad \dots \quad (1)$$

Εἶναι εὐνόητο πῶς πρέπει νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας μέ, ὅσο μπορούμε, λιγότερα στοιχεῖα. Θὰ ἔχουμε, ὅμως, τὰ λιγότερα στοιχεῖα, ὅταν ἡ ἐσωτερικὴ ἀντίσταση τῆς συστοιχίας ἐξισωθεῖ μὲ τὴν ἐξωτερικὴ ἀντίσταση, δηλαδή:

$$\frac{Nr}{\mu^2} = R \quad \text{ἄρα καὶ } N = \frac{R\mu^2}{r} \quad \dots \quad (2)$$

*Απὸ τίς ἐξισώσεις (1) καὶ (2) παίρνουμε:

$$N = \frac{R\mu}{\frac{e}{I} - \frac{r}{\mu}} = \frac{R\mu^2}{r}$$

$$r = \frac{R\mu^2}{N} \left(\frac{e}{I} - \frac{r}{\mu} \right) = \mu \left(\frac{e}{I} - \frac{r}{\mu} \right)$$

$$r = \mu \cdot \frac{e}{I} - r \quad 2r = \frac{\mu e}{I}$$

$$\text{και } \mu = \frac{2rI}{e}$$

*Όταν βροῦμε μ αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν ἀριθμὸ μ τῶν δ-μάδων, βρίσκουμε ἔπειτα καὶ τὸν ὀλικὸ ἀριθμὸ N τῶν στοιχείων ἀπὸ τὸν τύπο (1) ἢ καὶ ἀπὸ τὸν τύπο (2), ὁπότε ἔχουμε ἀμέσως καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν στοιχείων, πού θὰ συνδέσουμε στὴ σειρὰ σὲ καθε ὁμάδα, ἀφοῦ ξέρομε πῶς $v = N/\mu$.

Συνοψίζουμε λοιπόν:

1.—Αν τὰ γνωστὰ εἶναι: R , N , e καὶ r , τότε γιὰ τὴ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

—Τὴν Κυριακὴν 21-8-49 συνηγήθησαν εἰς Ἀγῶνα ποδοσφαίρου αἱ ὁμάδες ΣΑΠΟ καὶ ΣΟΔ. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη διὰ τερμάτων 4—3.

—Ἱστορικὸν γεγονός ἡ συνάντησις τῶν Ἑθνικῶν ὁμάδων στίβου Ἑλλάδος καὶ Αὐστρίας εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον τὴν 24ην, 26ην καὶ 28ην λήξαντος μηνός. Κατόπιν σκληρᾶς πάλης βαθμοῦ πρὸς βαθμὸν καὶ λόγῳ τῶν ἀτυχιῶν τῶν Ἑλλήνων πρωταθλητῶν, τελικῶς νικηταὶ ἀνεδείχθησαν οἱ Αὐστριακοὶ μὲ βαθμοὺς 89 ἐναντι 83 διαφορά ἡ ὁποία φανερώναι ὅτι τὰ δύο συγκροτήματα εἶναι ἰσοδύναμα,

—Προσεχῶς, διὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον ἀναμένονται οἱ Γάλλοι Πρωταθληταὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων πλεῖστοι Ὀλυμπιονίκαι.

—Μὲ χαρὰν μας πληροφοροῦμεθα ὅτι χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Ταξιδιάρχου Διοικητοῦ τοῦ Κ.Ε.Δ. ἐνεκρίθη πίστωσις πολλῶν ἑκατομμυρίων δραχμῶν διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Γυμναστηρίου τοῦ Κ.Ε.Δ. καὶ ὅτι προσεχῶς θὰ προκηρυχθοῦν ἀγῶνες μεταξὺ τῶν Διαφόρων Σχολῶν Διαβιβάσεων.

Προβλέπεται ὅτι μὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ Γυμναστηρίου αἱ Ἀθλητικαὶ ὁμάδες τοῦ Κ.Ε.Δ. λόγῳ τοῦ ἀρίστου ἐμφύχου ὕλικου τὸ ὁποῖον διαθέτουν, θὰ εἶναι ἀπὸ τὰ δυναμικώτερα συγκροτήματα τῆς χώρας μας καὶ ἀπὸ τὰ ὀλίγα φτωχά τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ Κ.Ε.Δ.

Τὴν Παρασκευὴν 12 Αὐγούστου ἐπισκέφθη τὸ ΚΕΔ ἡ χορωδία τοῦ «Ἀγγλοελληνικοῦ Συνδέσμου» καὶ τῆς Σχολῆς Σαλβάγου, ἀποτελουμένη ἀπὸ καλλιφώνες δεσποινίδες μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Δίδα Ἀνδρονικάκη. Ἡ χορωδία ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ταγματάρχου ἑ. ἀ. ἀρχιμουσικοῦ κ. Σωζοπούλου, ἔδωκε χαρὰ μὲ τὰ τραγούδια τῆς στοῦς συγγεντρῶθέντας ἀνδρας τοῦ ΚΕΔ.

—Κάθε Παρασκευὴ ἐπίσης ἐπισκέπτονται τὸ ΚΕΔ αἱ ἐκλεκταὶ κυρίαι τοῦ Συνδέσμου τῶν «Φίλων τοῦ Στρατοῦ». Ἀθόρυβα καὶ ἀκούραστα ἐργάζονται γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τίς ἀτομικὰς ἀνάγκες τῶν στρατιωτῶν μας. Παραστέκονται σὰν μητέρες, σὰν ἀδελφές πραγματικῆς. Τοὺς ὀφείλουμε ἀπειρὴν εὐγνώμοσύνην γιὰ τὸ εὐγενικὸν τοὺς ἔργον καὶ τίς ἀκατάβλητες προσπάθειάς των.

λὺση τοῦ προβλήματος ἐφαρμόζουμε τοὺς τύπους:

$$\mu = \sqrt{\frac{rN}{R}} \quad \text{και } N = \sqrt{\frac{NR}{r}}$$

2.—Αν τὰ γνωστὰ εἶναι: I καὶ U τοῦ ἀποδέκτη, e καὶ r τῶν στοιχείων, τότε ἐφαρμόζουμε τοὺς τύπους:

$$\mu = \frac{2rI}{e} \quad \text{και } N = \frac{R\mu^2}{r}$$

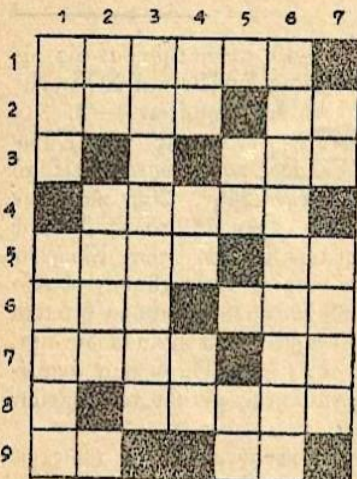
Στὸ ἐπόμενο τεῦχος θὰ δώσουμε δυὸ ἐφαρμογὰς τῶν τύπων αὐτῶν.

Τὸ Σταυρόλεξό μας

★ ΘΕΑΤΡΟ

★ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἀλληλογραφία

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1.—Κοινό γνώρισμα ραδιοφώνων... και συ...ών!
- 2.—Τὸ γράφουν οἱ φαντάροι μας, κι' ἄς μὴ εἶναι... ποιηταί! —Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
- 3.—«Ἦχει... ἀγαθότατος» σέσεις μετ' ἡ γάτα!
- 4.—Γνωστότατος ἠλεκτρο-επιστήμων.
- 5.—Προσφιλές ῥήμα των Ἑλλήνων (γ' πρόσωπο). — Νότια.
- 6.—Βλέπω. — «Ἀποσκευή... ὀλυμπιακοῦ δρομέως.
- 7.—Χάρις καὶ εἰς αὐτὸν ἔχουμε τὸ Κ Ε Δ — Ἀστρον.
- 8.—Ταχύτερον τοῦ ἡχου (γεν.).
- 9.—Νότια. — Νῆμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1.—«Ξενοδοχεῖον»... τοῦ Καϊδαρίου. — Δὲν τὸν γνόρισαν ποτὲ οἱ Ἀντάρτες.
- 2.—Πρόθεσις πρὸ φωνήεντος. — Οἱ Ἀλβανοὶ παραβιάζουν πάντα τὰ ἀνεκτά.
- 3.—Γερμανὸς φυσικομαθηματικὸς, ἐφευρέτης τοῦ πηγίου ἐπαγωγῆς.
- 4.—Προτρεπτικόν. — Σύμφωνον, φωνῆεν. — Σκωπτικὸς συγγραφεὺς.
- 5.—Συνδέει. — Ἀναφορικόν.
- 6.—Σύγχρονος ἐπικοινωνία.
- 7.—Μᾶς ἐκαψαν... τὴν γούνα! (δίδ.). — Ὅμοιος μετ' ἄλλον.

Κ. Α.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ. — 2. ΙΜΕΡΑ. — ΙΣΜΕΤ. — 3. ΛΑ. — ΑΝΑΣΛ. — ΛΑ. — 4. ΟΘΕ. — ΟΕΤ (ΤΕΟ). — ΗΛΥ (ἔλη). — 5. ΠΑΡΙΣ. — ΑΙΘΗΡ. — 6. ΙΣ. — ΣΙ. — 7. ΛΕΡΟΣ. — ΒΟΚΑΛ. — 8. ΕΣΛ. — ΟΤΙ. — ΗΜΕ. — 9. ΜΙ. — ΗΛΙ. — ΟΣ. — ΕΕ. — 10. ΟΝΟΡΕ. — ΛΟΥΣΟ. — 11. ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΦΙΛΟΠΟΛΕΜΟΣ. — 2. ΕΜΨΘΑ. — ΕΣΙΝΥ. — 3. ΙΕ. — ΕΓΙΡΑ. — ΟΝ. — 4. ΔΡΑ. — ΙΣΟ. — ΗΡΑ. — 5. Ι. — ΑΝΟΣ. — ΣΟΛΕΣ. — 6. ΑΕ. — ΤΙ. — 7. ΠΙΣΤΑ. — ΒΙΟΛΙ. — 8. ΙΣΑ. — ΣΟΣ. — 9. ΔΜ. — ΗΘΙΚΗ. — ΥΜ. — 10. Η. — ΑΛΗ. — ΑΜΕΣΟ. — 11. ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ.

Η ΣΚΗΝΗ

Με ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον ἀναμένεται γιὰ τὰς 7 Σεπτεμβρίου ἡ ἐναρξὶς τῆς περιόδου τοῦ Ἀρχαίου δράματος στὸ θέατρο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ μετ' τὴν τριλογία τοῦ Αἰσχύλου. Κατὰ τὴν πρώτῃν ἡμέραν θὰ παιχθῇ ὁ «Ἀγαμέμνων», τὴν δευτέραν ἡμέραν αἱ «Χορηφοὶ» καὶ αἱ «Εὐμενίδες» καὶ κατὰ τὰς παραστάσεις τῆς Κυριακῆς θὰ παιχθῇ ὁλόκληρος ἡ τριλογία. Τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως παρουσιάζεται ἰδιαίτερα ἐξαιρετικὸν λόγῳ τῆς ἐμφάνιστος τῆς μεγάλῃς μας τραγωδοῦ Μαρίας Κοτοπούλης, στὸν ρόλο τῆς Κλυταιμνήστρας. Αἱ παραστάσεις αὗται λέγεται ὅτι θὰ εἶναι μαγικαὶ λειψαί, ἂν κρίνῃς δὲ κανεὶς ἀπὸ τὰς πολυμύθους προσεγγισίας ἀπὸ τοῦ ὁ σκηνοθέτης κ. Δ. Ρεντίρης ἔπαυε ἀπὸ τὴν ὑπερκοπῶσιν κήλην — τὰ προγνωστικὰ αὗτα δὲν ἀπέχουν οὐδόλως τῆς πραγματικότητος.

— Ὁ θάσος τῆς Κας Κατερίνας θὰ παρουσιάσῃ γιὰ ἓνα μόνον μῆνα στὸν κινηματογράφον Ἰντελ, τὸν «Ἀντωνίον καὶ Κλεοπάτραν» τοῦ Ζαϊζπηρ, κατὰ σκηνοθεσίαν Καραντινοῦ. Ἀκολούθως ὁ θάσος θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ παραστάσεις εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

— Ἐνθουσιασμένους μένει ὁ κόσμος τοῦ ἀθρόωτος προσέρχεται εἰς τὸ θέατρον τῆς Ἑθνικῆς Ἀυλικῆς Σκηνῆς, ἀπὸ τὰς παραστάσεις τῆς «Κοντέσσας Μαρτίνας». Ὁμολογουμένως τόσο ἄρτια ἀπὸ καὶ ἀποψη παραστάση, εἶχαμε πολλὰ χρόνια νὰ δοῦμε ἀπὸ τὸ κρατικὸ μουσικὸν θέατρο. Ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀνῆγγελλε γιὰ τὸ χειμῶνα «Τροβατορες» καὶ «Μπάλλο ἰν Μασκερας».

— Παράλληλα μετὰ τὰς παραστάσεις τοῦ «Θεατροῦ Τέχνης» στὸ θέατρο Κοτοπούλη, καὶ μουσικὸς θάσος ὑπὸ τὸν κ. Ἀλέξανδρον Σακελλάριον μετὰ τὰς περισσότερας στελέχῃ τοῦ παίξουν τῶρα στὸ «θέατρο Σαμαρτζή» θὰ δίδῃ ἐβδομαδιαίως 7 παραστάσεις μουσικῶ «Ἑλληνικὸν ἔργον».

Η ΘΟΝΗ

— Ἐντὸς τοῦ μηνὸς ἀρχίζει τὰς παραστάσεις τοῦ ὁ Κινηματογράφος «Ρέξ» ἐφοδιασμένος μετὰ τὰς καλύτερας ταινίας τῆς εταιρίας «Σκούρας Φίλμς». Ἐπίσης ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου θὰ ἀρχίσουν νὰ λειτουργοῦν ἡ «Τιτάνια» καὶ τὸ «Κοτοπούλη».

— Ἀρχισε τὸ γόρισμα τῆς νέας Ἑλληνικῆς ταινίας «Τὰ ἀρραβωνιάσματα» ἀπὸ τὸ γνωστὸ θεατρικὸν ἔργον τοῦ Δημήτρη Μπόγγρη.

— Γιὰ τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον ὁρίσθη ἡ ἐναρξὶς τοῦ γυρίσματος τῆς μεγαλειώδους Ἀγγλο-Ἰταλο-Ἑλληνικῆς ταινίας τῆς «Ὀδύσσειας» τοῦ Ὁμήρου μετὰ πρωταγωνιστὴν τὸν Ντούγκλας Φαίρμπανκς. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐν λόγῳ ταινίας θὰ γυρισθῇ ἐν τῇ χώρᾳ μας. Πιθανόν μάλιστα νὰ λάβουν μέρος καὶ Ἕλληνες καλλιτέχνες.

Παρακαλοῦμεν, καὶ πάλιν, τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας νὰ μᾶς γράφουν γιὰ ὅποιονδήποτε ζήτημα ἐνδιαφέρονται. Διὰ τῆς παρουσίας στηλῆς θὰ λαμβάνουν πάντοτε τὴν ἀπάντησιν.

Τὸ περιοδικὸν μας βασίζεται ἐπὶ καλὴν συνενόησιν καὶ τὴν ἀμεσον πνευματικὴν ἐπαρῆν μετ' ὅλους τοὺς Διαβιστάς.

Λ.Κ.Μ., Β.Σ.Τ. 972: Ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐχὰς σας.

Π.Ο.Λ.-ον, Κ.Ε.Δ.: Σωστὲς οἱ ὑποδείξεις σας γιὰ τὸ περιοδικὸν μας, ἀλλὰ θὰ γίνοντο μετὰ τὸν καιρὸ οἱ βελτιώσεις ποὺ προτείνετε, καὶ ὅταν μᾶς τὸ ἐπιτρέψουν... καὶ τὰ οἰκονομικὰ μας!

Δ. Δαλεξίου, Κ.Ε.Δ.: Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν συνεργασίαν σας θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά τῆς. Περιμένουμε νὰ μᾶς στείλετε καὶ τὰ σκίτσα ποὺ μᾶς ὑποσχέθηκατε.

«Κατοῖον Φίλον». Β.Σ.Τ. 92: Τὰ καλὰ σας λόγια γιὰ τὴν προσπάθειά μας μᾶς συνεχίσαν ἰδιαίτερος. Τέτοιους καλοὺς φίλους ζητοῦμε.

Δ.Π. Ἐνταῦθα. Ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν.

Σ.Π. Β.Σ.Τ. 972: Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς προσπάθειάς πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας.

«Στρατιωτικὴ» ΚΕΑ. Συνεργασία σας ἐλήφθη θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειράν τῆς.

Βασ. Τσώνην, ἐνταῦθα: Ἐλάβομεν τὸ γράμμα σου καὶ σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ θερμὰ σου λόγια. Πρὸ παντὸς σὲ συγχαίρουμε γιὰ εἶσαι ἓνα γνήσιο Ἑλληνοπόλυτο. Τὸ μῆνυμά σου πρὸς τοὺς στρατιώτας μας θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειράν σου.

Η «ΧΩ»

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ μας, κατόπιν σχετικῶν συνεννοήσεων μετὰ Γραφεῖον Στρατολογίας τοῦ Κ.Ε.Δ. ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς πάντα ὀπλίτην ποὺ θὰ ἤθελε νὰ πληροφορηθῇ γιὰ ὅποιονδήποτε στρατολογικὸν ζήτημα τὸν ἀπασχολεῖ νὰ τὸν διευκολύνει. Ἄς μᾶς γράφει, καὶ τὸ περιοδικὸν μας θὰ ἀναλάβῃ ὑπευθύνως νὰ τὸν πληροφορήσῃ καὶ νὰ τὸν καθοδηγήσῃ ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ.

ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ ΑΜΙΓΕΣ ΚΑΛΟΥ!

Μετὰ τὸ Βίτσι:

— Νὰ σοῦ πῶ, σύντροφε, τώρα ποῦ λείπαμε οἱ μισοί, θάρχεται τοῦλάχιστον τὸ... συσσίτιο ἰσά-ἰσα!

(Τοῦ Μ. Μπουστ. κ.τ.δ. γλαυ)

Εἰς τὰς 26 Αὐγούστου ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν Σχολὴν Ἀξιωματικῶν Διαβιβάσεων τοῦ ΚΕΔ οἱ ἑφεδροὶ ἀνθυπολοχαγοὶ τῆς Χ. σειρας. Εἰς μίαν σεμνὴν τελετὴν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ὀπλοῦ ὑποστράτηγος κ. Τσονάκας μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἡμερησίας Διαταγῆς τῆς Σχολῆς προσεφώνησε τοὺς ἀπερχομένους διὰ νὰ πλαισιώσουν τὰς μαχίμους μονάδας νεαροῦς ἀξιωματικούς καὶ ἀπένειμεν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς τάξεως κ. Κολογερόπουλον Δημ. τὴν καθετωμένην ράβδον. Εἰς τὴν εἰκόνα οἱ νεοὶ ἀνθυπολοχαγοὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἀρχηγὸν τὸν παρελαύνουν πρὸ τοῦ στρατηγοῦ, τοῦ ταξίαρχου κ. Κοκκόλα, τοῦ συντ/χου κ. Καραβίτη, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς τα/χου κ. Κορωναίου καὶ τῶν λοιπῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ΚΕΔ.

Εἰς τὰς 15 Αὐγούστου τμήμα ἐκ τῶν ἐκπαιδευμένων εἰς ΚΕΔ ὀπλιτῶν μετέβη εἰς Τήνον διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς Μεγαλόχαρης. Εἰς τὴν εἰκόνα μας τὸ τιμητικὸν ἀπόσπασμα τῶν Διαβιβάσεων κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης.